MUZEUL NAȚIONAL AL CARPAȚILOR RĂSĂRITENI

CUPA DOMENIILOR

ROMULUS CIOFLEC

EDITURA ANGVSTIA 2012

www.cimec.ro / www.mncr.ro

ROMULUS CIOFLEC

Cupa Domeniilor

Comedie în trei acte

Ediție îngrijită și tabel cronologic de Luminița Cornea,

cu o postfaţă de Doru Munteanu

Editura ANGVSTIA

Sf. Gheorghe, 2012

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Dactilografiere
Mirela-Giovanina Mureșan

Volum apărut sub egida Muzeului Naţional al Carpaţilor Răsăriteni

Editura Angvstia
Muzeul Naţional al Carpaţilor Răsăriteni
520008 Sf. Gheorghe
Str. Gábor Áron, nr. 16
Tel / fax: 0267 – 314139
E-mail: secretariat@mncr.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CIOFLEC, ROMULUS
Cupa Domeniilor : comedie în trei acte / Romulus Cioflec ; îngrijitor ed. şi tabel cronologic: Luminița Cornea ; postf.: Doru Munteanu. - Sfântu-Gheorghe : Angustia, 2012
ISBN 978-606-92849-1-9

I. Cornea, Luminița (ed.)
II. Munteanu, Doru (postf.)

821.135.1-2

ISBN 978-606-92849-1-9

www.cimec.ro / www.mncr.ro

CUPRINS

Romulus Ciofleč – tabel cronologic 4

Bibliografie generală și critică 12

Notă asupra ediției 18

Cupa Domeniilor

Actul I 22

Actul II 59

Actul III 90

Postfață de Doru Munteanu 125

www.cimec.ro www.mncr.ro

ROMULUS CIOFLEC

TABEL CRONOLOGIC

1 aprilie 1882 (1) – Romulus Cioflec s-a născut în satul Araci (Arpătac), judeţul Covasna, fiind al patrulea din cei treisprezece copii (dintre aceştia cinci au murit prematur) ai lui Constantin Cioflec, cântăreţ bisericesc ortodox, şi ai soţiei sale Maria, născută Bucşa. Trei dintre fraţii scriitorului s-au stabilit la Timişoara: Constantin (1880-1978), profesor de latină; Victor (1887-1972), jurist; Silvestru (1889-1969), profesor de română şi inspector şcolar.

1889 - 1901 – Elev, la început – la şcoala primară din satul natal, la liceul din Braşov, apoi – la Şcoala Normală din Câmpulung Muscel, unde era singurul elev din Transilvania, pe an de studiu, fiind coleg de clasă cu Ion Mihalache (1882-1965), viitorul mare om politic.

1901 - 1904 – Învăţător în comunele Chiojdeanca şi Boldeşti din judeţul Prahova

1905 - debutează cu schiţa *Un gând* în revista *Sămănătorul*

1906 - 1940 - Publică nuvele şi schiţe în diverse publicaţii: *Gazeta de Transilvania, Sămănătorul, Viaţa literară, Ramuri, Viaţa românească, Adevărul literar şi artistic* ş. a.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

1907 - Editează primul volum de nuvele şi povestiri, *Doamne, ajută-ne!*, ce apare la recomandarea lui Nicolae Iorga şi a lui Ilarie Chendi, ca urmare a colaborării la *Sămănătorul* şi la *Viaţa literară.*

1905 - 1910 - Bibliotecar la Academia Româna

1910 - 1914 - Urmează cursurile Universităţii Bucureşti, Facultatea de Litere şi Filozofie (ani în care, cu unele întreruperi, a şi lucrat).

1911 - 1912 - La invitaţia lui Vasile Goldiş (1862-1934), directorul ziarului *Românul* din Arad, Romulus Cioflec este prim-redactor al acestei publicaţii

1914 - 1918 - Este profesor la *Liceul „Atanasie Başotă"* din Pomârla, judeţul Botoşani; coleg cu Iorgu Iordan (1888-1986), viitorul mare lingvist

1917 februarie - Călătoreşte la St. Petersburg, unde asista la desfăşurarea revoluţiei din februarie-martie 1917

1917 - Se află la Chişinău, ajutând, la invitaţia lui Pantelimon Halippa (1883 - 1979), proeminent om politic basarabean din acea perioadă, la redactarea gazetei *Cuvânt moldovenesc*, colaborează la publicaţiile *Sfatul Ţării, Şcoala moldovenească* etc.

1918 - 1926 - Este profesor la Chişinău - un an la *Liceul nr. 1 de Băieţi « B. P. Hasdeu »* şi şapte ani la *Liceul nr. 2 de*

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Băieţi « Mihai Eminescu » (în anul şcolar 1921-1922 are o bursă de studii la Berlin).

1920 - Îi apare volumul de nuvele şi povestiri *Lacrimi călătoare*, la Editura Viaţa românească, din Iaşi.

1916 - 1920 - Duce o corespondenţă regulată cu Garabet Ibrăileanu, conducătorul şi animatorul revistei ieşene *Viaţa românească*, care preţuia în persoana lui Romulus Cioflec nu numai pe iscusitul prozator, ci şi pe organizatorul reţelei de difuzare în Basarabia a importantei publicaţii *Viaţa românească.*

1920 - 20 octombrie - Într-o scrisoare trimisă lui Garabet Ibrăileanu, menţionează că e preocupat de scrierea amintirilor basarabene; acestea au apărut în mai multe fascicule din *Viaţa românească*, sub titlul *Amintiri din anul Învierii*, stând la baza operei *Pe urmele Basarabiei.*

1923 - Se căsătoreşte cu Antonia Gavriliţă, fiica avocatului Emanuil Gavriliţă (căsătoria va dura şapte ani).

1924 - Se înscrie în Liga drepturilor omului, având cartea de membru ai Ligii nr. 620 / 26 noiembrie 1924.

1925 - Participă la lucrările Internaţionalei muncitorilor din învăţământ de la Paris, fiind preocupat de viaţa şi problemele profesionale ale cadrelor didactice.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

1927 - Îi apare volumul *Pe urmele Basarabiei... note şi impresii din revoluţia rusească*, la Institutul de editură şi arte grafice Cultura românească, Bucureşti

1926 - 1936 - Este profesor la *Şcoala Elementară de Comerţ*, apoi la *Şcoala Superioară de Comerţ* şi la *Liceul german de stat „D. Loga"*, din Timişoara.

1927 - Călătoreşte, împreună cu soţia, în Spania, unde participă la cursurile de vară ale Centrului de Studii Istorice din Madrid, conduse de Menendez Pidal.

1928 - Editează volumul *Cutreierând Spania. Impresii de călătorie*, la Editura Adevărul, Biblioteca Dimineaţa, numerele 114-115.

1928 - Călătoreşte la Polul Nord, pe nava Monte Cervantes a unei companii de navigaţie din Hamburg, trăind o adevărată aventură.

1929 - Îşi tipăreşte impresiile de călătorie de la Polul Nord, în volumul *Sub soarele polar. Impresii şi peripeţii din voiajul unor salvaţi de la naufragiu de spărgătorul Krasin*, Editura Naţională - S. Ciornei

1929 iulie - Cunoaşte, la Paris, pe Panait Istrati (1884-1935), de care îl va lega o strânsă prietenie, ce va dura până la moartea autorului operei *Chira Chiralina.*

1929 septembrie - Merge cu Panait Istrati la Lupeni, ca să cerceteze consecinţele grevei muncitoreşti; revoltat de

www.cimec.ro / www.mncr.ro

realităţile descoperite, îşi dă demisia (publicată în ziarele *Adevărul* şi *Dimineaţa*) din Partidul Naţional Ţărănesc, în care era înscris.

1932 - Se recăsătoreşte cu Ana Ţânţăreanu din Araci, înrudită cu familia viitorului mitropolit Nicolae Colan; vor avea doua fete: Eleonora-Maria, căsătorită Popa şi Ileana-Gabriela, căsătorită Corodeanu.

1936 - Se stabileşte la Bucureşti, fiind un an profesor la Seminarul central, apoi, până la pensionare, în 1942, la *Liceul „Gheorghe Lazăr".*

1937 - Editează volumul *Vârtejul*, la Editura Adevărul, Bucuresti

1938 - La propunerea lui Mihail Sadoveanu, romanul *Vârtejul* este premiat de Academia Română cu premiul „Ion Heliade Rădulescu".

1942 - Îi apare, la Editura Casa şcoalelor, volumul de nuvele *Români din Secuime*, la cererea insistentă a directorului literar de atunci, Emanoil Bucuța, care ținea să aibă în Biblioteca „Cartea satului" și icoane din viața satelor românești din secuime, după cum avusese, de exemplu, de la Liviu Rebreanu, imagini din nordul românesc al Transilvaniei, în volumul *Pe Someș*.

1942 - Cu prilejul comemorării a şapte ani de la moartea scriitorului Panait Istrati, ţine la Bucureşti conferinţa intitulată *Panait Istrati ca om.*

www.cimec.ro / www.mncr.ro

1943 - Publică romanul în două volume *Pe urmele destinului. O goană în jur de sine însuşi* la Editura Remus Cioflec (vărul scriitorului).

1945 - Începe pentru Romulus Cioflec o perioadă monotonă, chinuitoare pentru un om care toată viaţa a călătorit, închizându-se în spaţiul arid al traducerilor.

1945 - Traduce romanul *Camarazii (Drei Kameraden)* de Erich Maria Remarque.

29 octombrie - 11 noiembrie 1947 - Procesul politic înscenat conducătorilor Partidului Naţional-Ţărănesc îl marchează pe scriitorul Romulus Cioflec. Alături de Iuliu Maniu (şi alţi fruntaşi ai partidului) este condamnat la închisoare pe viaţă şi Ion Mihalache, fostul său coleg, ce a rămas credincios partidului prin care a ajuns de zece ori în Parlamentul ţării şi al cărui preşedinte a fost.

1947 - 1955 - Scriitorul a fost afectat de întorsătura situaţiei politice şi, în continuare, s-a autocenzurat (avea de crescut doi copii). Îşi dă seama că unele opere, ce le avea scrise, nu vor mai putea fi tipărite (ex. romanul, rămas inedit, *Ispăşirile*), iar altele nu-i vor fi retipărite (ex. *Pe urmele Basarabiei*). Pregăteşte pentru tipar un volum de nuvele, selectate din volumele anterioare. Revede, pentru o a doua ediţie, operele apărute anterior: *Vârtejul, Pe urmele destinului, Cutreierând Spania, Sub soarele polar*. Scrie romanul *Boierul*, inspirat din realităţile cunoscute ca învăţător în Prahova, la începutul secolului XX.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

13 noiembrie 1955 - Romulus Cioflec se stinge din viaţă; este înmormântat la cimitirul Bellu din Bucureşti, în vecinătatea scriitorilor Ion Barbu, Magda Isanos, Eusebiu Camilar ş.a.

1957 - Îi apare postum romanul *Boierul*, la E.S.P.L.A. Bucureşti.

1970 - Editura Minerva publică, folosind materialul aflat în posesia soţiei scriitorului, Ana Cioflec, volumul de nuvele şi schiţe *Trei aldămaşe*, constituit şi prefaţat de autor.

1970 - Primul număr al revistei *Manuscriptum* (an I, nr. 1, 1970, p. 83-96) cuprinde o selecţie din corespondenţa lui Panait Istrati cu Romulus Cioflec, prezentată de Al. Oprea.

1979 - La Editura Dacia din Cluj-Napoca, este tipărită ediţia a doua a romanului *Vârtejul*, îngrijită de Mircea Braga.

1983 - Editura Kriterion tipăreşte traducerea în limba maghiară a romanului *Vârtejul – Örvényben*, tradus de Dávid Gyula (n. 1928), istoric literar şi traducător, consătean cu Romulus Cioflec.

1985 - Apare, la Editura Dacia, a doua ediţie a romanului *Pe urmele destinului*, îngrijită şi cu un cuvânt înainte de Mircea Braga

1988 - Editura Sport-Turism tipăreşte ediţia a doua a volumului *Cutreierând Spania*, sub îngrijirea lui Nicolae Jula.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

1988 - Editura Dacia, din Cluj-Napoca, tipăreşte ediţia a doua a romanului *Boierul*, îngrijită de Mircea Braga, cu un cuvânt introductiv de Perpessicius.

1992 - Editura Universitas, din Chişinău, publică *Pe urmele Basarabiei*, în acelaşi volum cu *Revoluţia rusă* de Leon Donici, ediţie alcătuită de Iurie Colesnic.

1998 - La Editura Muzeului Carpaților Răsăriteni din Sf. Gheorghe, este tipărită comedia inedită *Moarte cu bocluc*, ediție îngrijită, prefață și tabel cronologic de Luminița Cornea.

1998, decembrie – Este inaugurată Casa Memorială „Romulus Cioflec" din Araci, în cadrul Muzeului Național al Carpaților Răsăriteni, Sf. Gheorghe.

Notă: 1. Ziua nașterii de 1 aprilie este stabilită după „Protocolul botezaților parohiei Araci pe anul 1882", aflat la Arhivele Statului Sf. Gheorghe (Fond arhivistic nr. 105) și după toate „Statele personale" completate chiar de Romulus Cioflec, aflate la Arhivele Naționale ale Republicii Moldova, fond 1772, nr. inventar 8, dosar 1188.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Mihai Boboc, recenzie la romanul *Vîrtejul* de Romulus Cioflec, în revista *Viaţa Basarabiei*, anul VI, nr. 11, 1937, p. 108-109.

Mircea Braga, *Romulus Cioflec: prozatorul*, prefaţă la romanul *Vîrtejul* de Romulus Cioflec, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1979.

Mircea Braga, *O trainică şi îndelungată prietenie*, în revista *Manuscriptum*, nr. 2 / 1984, (55), anul XV, p. 19-21.

Mircea Braga, *De-structurare şi re-structurare* în volumul *Istoria literară ca pretext*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1982, p. 69-92.

Mircea Braga, *Cuvânt înainte* la volumul *Pe urmele destinului* de Romulus Cioflec, ediţie îngrijită de Mircea Braga, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1985

Iurie Colesnic, *Romulus Cioflec* în volumul *Basarabia necunoscită*, Editura Universitas, Chişinău, 1993, p. 224-229.

Iurie Colesnic, *La altarul memoriei...* în volumul *Revoluţia rusă* de Leon Donici şi *Pe urmele revoluţiei* de Romulus Cioflec, Editura Universitas, Chişinău, p. 164-169.

David Gyula, *Két világ határán*, în volumul *Örvényben*, regény, Kriterion Könyvkiadó, Bukarest, 1983, p. 191-197

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Valter Donea, *Interviu cu Romulus Cioflec*, în *Adevărul literar şi artistic*, anul XVII, nr.859, din 23 mai 1937, p. 15 şi în volumul *Romanul românesc în interviuri – o istorie autobiografică*, antologie, sinteze bibliografice şi indice de Aurel Sasu şi Mariana Vartig, vol. I, Editura Minerva, Bucureşti, 1985

G. Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, ediţia a II-a, revăzută şi adăugită, ediţie şi prefaţă de Al. Piru, Editura Minerva, Bucureşti, 1982, p. 637.

Luminiţa Cornea,, *Romulus Cioflec (1882-1955)*, în *Buletinul Societăţii pe anii 1991-1992,* editat de Societatea de Ştiinţe Filologice din România, Bucureşti, 1992, p. 134-135.

Luminiţa Cornea, *Itinerar spiritual – Romulus Cioflec*, în revista *Dialog didactic*, nr. 1 (aprilie) 1996, p. 8-9.

Luminiţa Cornea, *Personalităţi literare: Romulus Cioflec*, în revista *Şcoala noastră*, anul IV, nr. 3 / 1997, p. 5.

Luminiţa Cornea, *Acasă la scriitorii români*, în *Angvstia*, nr. 3, Sf. Gheorghe, 1998, p. 387-390.

Luminiţa Cornea, *Tabel cronologic* şi *Prefaţă* la volumul *Moarte cu bocluc* de Romulus Cioflec, ediţie îngrijită de Luminiţa Cornea, Editura Muzeul Carpaţilor Răsăriteni, Sf. Gheorghe, 1998.

Luminiţa Cornea, *Inaugurarea Casei Memoriale de la Araci (plic filatelic),* în revista *Magazin de filatelie, cartofilie şi numismatică*, nr. 1 (49), ianuarie 1999, p. 14.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Luminița Cornea, *Un ardelean luptător pentru idealurile Basarabiei: scriitorul Romulus Cioflec(1882-1955)*, în volumul *„Românii din afara granițelor țării – coordonate istorice și naționale în cadrul european”*, Simpozion internațional, Iași-Cahul-Chișinău, 1-4 noiembrie 2007, volum editat de Despărțământul Astra „Mihail Kogălniceanu” Iași, Casa Editorială, Iași, 2007, p. 267-285.

Luminița Cornea, *Călătoriile prin Europa ale scriitorului Romulus Cioflec (1882-1955)*, în „Anuarul Muzeului Literaturii Române Iași”, anul III, 2010, Editura Junimea, Iași, 2010, p. 106-112.

Luminița Cornea, *Romulus Cioflec și idealurilor basarabenilor*, în revista „Vitraliu”, periodic al Centrului Internațional „George Apostu”, Bacău, anul XIX, 1-2 (36) aprilie 2011, p. 18-19.

Luminița Cornea, *Romulus Cioflec – paralele în timp și spațiu*, în publicația „Angvstia”, nr. 15, 2011, Editura Angustia, Sf. Gheorghe, 2011, p. 215-221.

Adrian Costache; Luminița Cornea; Cristina Ionescu; Gheorghe Lăzărescu, *Atlasul literaturii române*, Editura Cartographia, Budapesta, 2003, p. 35, 44.

O. Ghibu, *Pe baricadele vieții. În Basarabia revoluționară (1917-1918).Amintiri*, Ediție de Octavian O. Ghibu, Chișinău, Editura Universitas, 1992.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Luminiţa Graure-Cornea, *Un scriitor covăsnean mai puţin cunoscut – Romulus Cioflec (1882-1955)*, în *Angvstia*, I, Editura Carpatica, Cluj-Napoca, 1996, p. 333-355.

Panait Istrati, *Scrisori către Romulus Cioflec*, prezentate de Al. Oprea în *Manuscriptum*, anul I, nr. 1, 1970, pag. 83-96,

Nicolae Jula, *Cuvânt înainte* la volumul *Cutreierând Spania*, de Romulus Cioflec, Editura Sport- Turism, Bucureşti, 1988.

Ioan Lăcătuşu, *Personalităţi româneşti din actualul judeţ Covasna*, în volumul *Identitate şi cultură la românii din secuime*, Editura Carpatica, Cluj-Napoca, 1995, p. 198-212.

Ioan Lăcătuşu, *Romulus Cioflec(1882-1955)*, în volumul *Personalităţi din Covasna şi Harghita*, Editura Carpatica, Cluj-Napoca, 1998, p. 47-51.

Ioan Lăcătuşu, *Spiritualitate românească şi convieţuire interetnică în Covasna şi Harghita*, Editura Eurocarpatica, Sf. Gheorghe, 2002.

Ioan Lăcătuşu, Vasile Lechinţan, Violeta Pătrunjel, *Românii din Covasna şi Harghita – Istorie. Biserică. Şcoală. Cultură*, Editura Grai românesc, Miercurea-Ciuc, 2003, p. 122-125, 410-413.

Al. Oprea, *Panait Istrati – scrisori către Romulus Cioflec*, în *Manuscriptum*, anul I, nr. 1, 1970, p. 83-96.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Al. Oprea, *Panait Istrati. Dosar al vieţii şi al operei*, Editura Minerva, Bucureşti, 1976.

Perpessicius, *Alte menţiuni de istoriografie literară şi folclor*, vol.II, (1958 - 1962), E.P.L., Bucureşti, 1964, p. 348-355.

Perpessicius, *Romulus Cioflec, romancier realist*, cuvânt introductiv la romanul *Boierul* de Romulus Cioflec, Editura Dacia, Cluj- Napoca ,1988.

G.G. Rafiroiu, *Araci,* Salonta, 1938, p. 49-55

Stelian Segarcea, recenzie la romanul *Pe urmele destinului* de Romulus Cioflec, în revista *Viaţa Basarabiei*, anul XII, nr. 11-12, 1943, p. 101- 102

Constantin I. Stan, *Activitatea lui Romulus Cioflec pentru Unirea Basarabiei cu România (1917-1918)*, în *Angvstia*, 2, Sf. Gheorghe, p. 265-272

*** *Scrisori către Ibrăileanu*, vol. III, ediţie îngrijită de M. Bordeianu, Viorica Botez, Gr. Botez, I. Lăzărescu şi Al. Teodorescu, prefaţă de N. I. Popa, *Studii şi articole,* Editura Minerva, Bucureşti, 1973, p. 43-51 şi altele

*** *Romulus Cioflec – un ardelean pe drumurile lumii*, ediție îngrijită de Luminița Cornea, Editura Arcuș, 2007, 100 p., volum care cuprinde următoarele studii:

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Ligia Ghinea, *Romulus Cioflec - aspecte din activitatea literară*

Iurie Coleşnic, *Basarabia mai are a-l redescoperi pe Romulus Cioflec...*

Carmen Brăgaru, *Uimitoarele călătorii ale unui ardelean*

Carmen Brăgaru, *Revoluţia rusă repovestită de Romulus Cioflec*

Marianne Iliescu, *„Sub soarele polar" – Jurnalul de călătorie al lui Romulus Cioflec*

Maria Poştarencu, *Romulus Cioflec – şi ziarul „Sfatul Ţării" din Chişinău*

Luminiţa Cornea, *Romulus Cioflec- profesor în Basarabia*

Luminiţa Cornea, *Romulus şi Silvestru Cioflec – membri ai Societăţii Istorico-Literare „B.P.Hasdeu", Chişinău, 1918-1926*

Maria Vieru-Işaev, *Pe urmele Basarabiei...pe urmele basarabenilor: Emanuil Gavriliţă şi Antonia Cioflec-Gavriliţă*

Dinu Poştarencu, *Rolul refugiaţilor bucovineni, regăţeni şi transilvăneni la deşteptarea naţională a românilor basarabeni în 1917-1918*

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Notă asupra ediției

Afirmaţia că Romulus Cioflec a scris şi piese de teatru a fost făcută prima dată de Mircea Braga (studiul *De-structurare şi re-structurare* din volumul *Istoria literară ca pretext*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1982, p. 69-92), care menţionează că scriitorul „a lăsat în manuscris, printre alte lucrări de mai redusă importanţă, patru piese de teatru şi un volum de memorii". Cele patru piese de teatru sunt comediile *Moarte cu bocluc*, *Cupa Domeniilor*, *Răspântia* şi *Răfuiala*. Prima a fost publicată în 1998, iar celelalte sunt încă în manuscris. Considerăm că publicarea acestora va contribui la valorificarea corectă a întregii opere a scriitorului Romulus Cioflec.

Comedia *Cupa Domeniilor* a fost scrisă spre sfârșitul perioadei interbelice. Pe coperta a doua (interioară) a primei ediții a romanului *Pe urmele destinului*, apărut la Editura Remus Cioflec (vărul scriitorului), în 1943, sunt menționate șase volume „de același autor", după care urmează anunțul că se află „în manuscris: *Răfuiala*, comedie în trei acte" și „*Cupa Domenilor*, comedie în trei acte, **primită** la Teatrul Național din Cluj-Timișoara" (în 1943, Teatrul din Cluj era refugiat la Timișoara).

Ediția de față are la bază textul dactilografiat, corectat de autor, pus la dispoziția noastră de doamna Eleonora Popa, născută Cioflec, fiica scriitorului, căreia îi mulțumim și pe această cale.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Nepropunându-ne să realizăm o ediție critică, în ediția noastră am păstrat formele de limbă specifice autorului, dar am actualizat textul, scris spre sfârșitul perioadei interbelice, conform normelor ortografice în vigoare, având la bază *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române* (DOOM), ediția a II-a revăzută și adăugită (Editura Univers Enciclopedic, București, 2005):

-în formele lingvistice utilizate în perioada interbelică: de**s**robite, îndră**s**nește, îndră**s**neală, i**s**bucnește, **s**gârcită, răs**b**iți, de**s**iluzionat, răs**b**oi, pre**s**idențială, de**s**gust – consoana **s** a fost înlocuită cu **z**;

-am actualizat formele: *dumineacă, complecta, turburați, chiamă, carevasăzică, așa-dar, dealungul, deadreptul, deacurmezișul, poietic*, devenite, în ediția de față: duminică, completa, tulburați, cheamă, care va să zică, așadar, de-a lungul, de-a dreptul, de-a curmezișul, poetic;

-forma pronumelui relativ „cari", ce alternează, în text, cu „care", a fost înlocuită peste tot cu forma literară „care";

-inițiala zilelor săptămânii a fost scrisă cu literă mică;

-s-a renunțat la apostrof, fiind înlocuit cu cratimă;

-neologismele din perioada interbelică, neadaptate atunci la sistemul limbii române, au fost redate, pentru ușurarea înțelegerii textului, la ortografia actuală, ex. „biureu" și „biurou" au devenit „birou"; „sufleurul" a fost transcris „sufleorul";

www.cimec.ro / www.mncr.ro

-termenii sportivi, neologici și neadaptați, în perioada interbelică, limbii române, ex. „matchul", „foot-ball", „hands", „opside", „allo", „merci" au fost redați cu forma actuală, conform normelor lingvistice în vigoare (meciul, fotbal, henț, ofsaid, alo, mersi);

-având în vedere amendamentele ortografice aprobate de Academia Română în 1991 și normele limbii române actuale (DOOM), am folosit litera **â** în interiorul cuvintelor, în loc de **î** și formele „sunt, suntem, sunteți" în loc de „sînt, sîntem, sînteți", formele folosite de autor, așa cum se scria în perioada respectivă.

Mulțumim tuturor celor care ne sprijină în demersul nostru de restituire și reconsiderare a întregii opere a scriitorului Romulus Cioflec.

Luminița Cornea

www.cimec.ro / www.mncr.ro

CUPA DOMENIILOR

Comedie în trei acte

Personajele:

1. CEZAR BALABAN, director general la Agricultură și Domenii, 40 de ani
2. ION BURLACU, plugar din Buciumeni, 45-50 de ani
3. IONICĂ BURLACU- fiul, 19 ani
4. VICTOR SOITARU, directorul companiei dramatice „Arta", 40 de ani
5. VINTILĂ, 40 de ani
6. CĂPITAN COTACHE, 36-40 de ani
7. LIZICA OPRESCU, 22 ani
8. VIȘINEL, sufleor cu pretenție de autor dramatic, 24-25 de ani
9. VERDEȘ, actor, 24-25 de ani
10. MINISTRUL Agriculturii și Domeniilor, peste 40 de ani
11. TUDORACHE, ușier la Agricultură și Domenii, 40 de ani
12. DRAGOMAN, funcționar sportiv la Agricultură și Domenii, apoi cronicar sportiv, 23-25 de ani
13. VOIVODEANU, cronicar sportiv, 25-30 ani
14. COBILĂ, cronicar sportiv, 25-30 de ani

www.cimec.ro / www.mncr.ro

ACTUL I

Cabinetul unui director general din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, cu o ușă de intrare spre coridor, în dreapta și altele două spre stânga și în față, către birouri anexe ale acestei Direcțiuni.

Cu deosebire, pe peretele din față atrag atenția tablouri reprezentând, în mare, animale de rasă: boi, vaci, cai, porci, măgari, oi, cai de curse și scene de la curse, o scenă de fotbal. Mai sus de ele și printre ele, portretele câtorva miniștri care s-au perindat pe la acest departament. Între ele, ale răposatului Alexandrescu-Corbu. De-a lungul peretelui din stânga, un birou cu telefon, dosare și foarte multe hârtii de rezolvat. În dosul și în fața biroului, câte un fotoliu de piele. Alte fotolii și o canapea, la perete. Pe peretele din fund, un ceas. Pe același perete, se pot citi, de mai multe ori, vizibil, vreuna din recomandațiile obișnuite la administrațiile noastre publice: „Nu ne țineți de vorbă!", „ Avem de lucru!" etc.

***

Când se ridică cortina asupra cabinetului directorului general Cezar Balaban, acesta șade răsturnat în fotoliu, la birou, cu ochii plictisiți în tavan; cască. Prin ușa laterală, întredeschisă, se aude o mașină de scris țăcănind. După vreo jumătate de minut de lene evidentă și mistuitoare, directorul încearcă să rezolve o hârtie și renunță, și mai caută în tavan ori, leneș, la ceasul din perete, apoi la cel din buzunar, iar mai pune mâna pe o hârtie, își lasă capul într-o mână, apoi într-alta variind expresia feței după gânduri ori absența lor deplină. În

www.cimec.ro / www.mncr.ro

sfârșit apasă butonul soneriei. Încă un răstimp continuă jocul dinainte, în vreme ce se aude țăcănitul mașinii. Se vede, în sfârșit, pe față-l enervare că ușierul nu se prezintă. Sună a doua oară. Ușierul Tudorache se prezintă.

Tudorache (cu niște favoriți a la Franț Josif și o modestă decorație, e îngrijorat): M-ați sunat, domnule Director general?!
Balaban: Te-am sunat, domnule ușier!...Am făcut și bătătură! Unde-mi umbli?!
Tudorache: Cu niște timbre la domnu Dragoman...
Balaban: Timbre! (mai potolit) Ia vezi cât e ceasul ăla din coridor!
Tudorache: E 11 fără șapte minute, domnule Director general.
Balaban (repetă mașinal): Fără șapte...
Tudorache: Să mă uit și la ăl din birou' domnului Dragoman?
Balaban: Nu te mai uita! Ăl din coridor își face slujba cinstit din tot ministerul.
Tudorache: Vă spuneam ...
Balaban: Încolo, unu umblă după timbre, altu' după alte alea, 're-ați ai dracului să fiți!
Tudorache (după un timp): Să le dau drumu'?
Balaban: Cui?
Tudorache: La audență! ...
Balaban (mai îmblânzit): Sunt mulți?
Tudorache: Potriviți...
Balaban: Dacă-s „potriviți " sunt mulți. Nu le da ...Cu toate că pe azi n-ar strica! Poate vreți să plecați mai devreme. Ba nu, că se învață rău. (Un timp rămân amândoi nemișcați, parcă în

www.cimec.ro / www.mncr.ro

așteptarea producerii unui eveniment; apoi se aude din nou, distinct, țăcănitul mașinii de scris. Cască. Ușierul cască și el, dar repede duce mâna la gură.)

Tudorache: Eu zic să mai văz o dată pe colidor...

Balaban: Vezi ... Mai vezi odată pe „colidor" ...

Tudorache:...că dacă ăla, care se ține după mitrologic, n-o merge! (Telefonul)

Balaban (apucând receptorul și vorbind pentru sine, căci Tudorache iese) Ar mai trebui aici un „mitrologic"! Alo! Alo! Aici Balaban! (brusc schimbat) Da, da, da. Dar nu ne întrerupsese nici un Popescu, draga mea ... Ai și uitat că tu ești Popescu! Convenția noastră! Popescu Jenică ... Ei, da, că aveam un martor la convorbire ...(Râde). Mânca-l-ar neica pe prostuțul meu de Jenică! (Intră Tudorache. Alt ton) Cum îți spusei, dragă Jeane ... (tușește, ca să înțeleagă că are martor). Așadar unde ne-a fost vorba ... La cofetăria noastră. Au revoir ...

Tudorache: E 11 fără patru minute, domnule Director general.

Balaban (Uitându-se la ceasul său): Fără patru minute ... Și ... Ce lume e?

Tudorache: E mi se pare și niște domni artiști.

Balaban: Artiști? Ce fel de „domni artiști", domnule?

Tudorache: Așa spunea: „delegație de artiști"...

Balaban: Artiștii sunt de mai multe feluri!

Tudorache (aprobă respectuos)

Balaban: Chiar și artiști de buzunar ...

Tudorache (Râde respectuos, apoi aducându-și aminte) Mi se pare că vorbia de teatru.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Artiști de teatru?! Ai să vezi că-s de buzunar. Vin după ajutoare.

Tudorache: Toată lumea-i cu buzunaru, cucoane ...

Balaban: Dar ăia de la teatru să-și vadă de artă! Să ne mai lase buzunarele...Ia poftește-i! (Tudorache iese) Artiști de teatru la Agricultură și Domenii!

Tudorache (din ușa deschisă): Domnii artiști să poftească!

Balaban (apucat de frigurile hărniciei, căutând hârtii și așezându-le fără să privească spre ușă): Țară agricolă!

Tudorache (celor care întârzie să se arate): Poftiți ... Poftiți domnilor artiști! (Aceștia, două persoane, se arată, dar șovăie în ușă și mai caută înapoi.)

Victor Soitaru (mai căutând cu ochii înapoi, se adresează actorului Verdeș): N-am făcut nimic fără nada aceea a lui Vișinel.

Balaban: Domnii?

Soitaru (dispus să se retragă): Putem să mai așteptăm, domnule Director general...Poate sunteți ocupat...

Verdeș: Nu ne grăbim, domnule Director general ... Vedem că sunteți foarte ocupat ...

Balaban: Nu, nu, sunt la dispoziția Domniilor voastre.

Soitaru (mai aruncând odată ochii spre ușă, se resemnează și se prezintă smerit): Victor Soitaru, directorul companiei dramatice „Arta".

Balaban (în picioare, întinzând mâna peste birou): Încântat, Balaban ...

Tudorache (măsurându-i): De dramatici e dramatici, săracii ...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Soitaru: Foarte încântat, domnule Director general ...(Verdeș schițează temenele după Soitaru. Când însă să fie prezentat de Soitaru, sună telefonul)

Balaban (la receptor): Da, da ... Am onoare să vă salut, domnule Ministru ...Tabloul cu parcelările? Imediat. (alege din maldăr câteva hârtii, apoi ieșind, către cei doi): Imediat domnilor...

Soitaru (cu temenea și satisfacție): Prea bine, prea bine! Așteptăm, domnule Director general.

Verdeș (asemenea): Așteptăm, domnule Director general!

(Tudorache iese și el cam șovăitor, cu neîncredere în actori și lasă ușa întredeschisă.)

Soitaru: Îți place ce stupid ne-a ieșit? Alteori ți se lungesc urechile așteptând și acum ești dus la audiență cu de-a sila. Nu puteam să ne ținem ceva mai departe de ușă până se arăta Vișinel cu croitoreasa lui?

Verdeș: Ce vreți! Au aflat că suntem artiști! N-ați auzit? „Domnii artiști să poftească"...

Soitaru: Nu facem nimic cu fraieru ăsta fără prietena lui Vișinel. Vai, am și uitat cum o cheamă! Și trebuie să o prezint ca actriță în companie.

Verdeș: Lizica. Lizica Oprescu.

Soitaru: Lizica!... Numai să se arate! Și să-și știe juca rolul.

Verdeș: Vișinel o lăuda că-i isteață grozav. Spunea c-ar avea și câteva clase de liceu.

Soitaru: Ce să faci cu liceul și cu istețimea, dacă fata e absentă!

Verdeș: Adevărat. Atunci mai bine o mută cu vino-ncoa...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Soitaru: Că pe Vișinel îl știu căscat.

Verdeș: Cine știe la ce vitrină o fi rozând acum poetic urechile croitoresii.

Soitaru: Mi-e teamă că ne-au stricat bunătatea de audiență. L-ai văzut ce repede ne-a primit. Și mi se pare că e și bine dispus. Fire-ar ai dracului să fie!

Verdeș: Dar poate că ajung totuși înaintea lui. Că nici ăsta nu scapă cu una cu două de la ministru...Că a dus tabloul cu ghelirurile, ați auzit...Și până ce i-o parcela pe toți!

Soitaru: Cert e că dacă de la ăștia nu avem ajutor, nu mai vedem turneu.

Verdeș: Asta e sigur.

Soitaru: Am cam epuizat colinda...Tu caută și fii cât mai mieros. Că, eu, înțelegi, trebuie să mă mai țiu ca director...

Verdeș: În zadar oi fi eu mieros, maestre, dacă nu vine aia cu mierea...

Soitaru: Fierb acu între două îngrijorări: că nu vin ăia și vine ăsta.

Verdeș (trăgând cu urechea): Chiar vine!

Soitaru: Blestemată nesansă!

Verdeș: Blestemat Vișinel!

Soitaru: Dac-am putea să lungim vorba ...Să mai ocolim chestia. Tu lungește cât poți. (Balaban intră) Mieros Verdeș! (Verdeș începe să caute pe pereți.)

Balaban: Să auzim, domnilor.

Verdeș (admirând tablourile de pe pereți) Foarte interesant!

Soitaru (mieros): Poate că mai sunteți ocupat, domnule Director general.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Foarte ocupat.

Soitaru: Putem să mai așteptăm...

Balaban: Tocmai fiindcă sunt foarte ocupat! Vă ascult.

Soitaru: (căutând iar spre ușă, apoi tot pentru diversiune și lungind vorba) Verdeș! Ascultă Verdeș, te-am prezentat eu domnului Director general?...Mi se pare că nu te-am prezentat...

Verdeș (lungind și el): Cred că...n-am avut onoarea...Mi se pare că n-am avut onoarea...

Soitaru (căutând iar spre ușă): Apoi hai să te prezint! Ce tot cauți pe pereți?

Verdeș: Observam că e mult mai bogat aici decât la Arte și Culte...

Soitaru: Dacă e ministerul cel mai sărac!

Verdeș: O splendoare!

Balaban: Haidi, nu vă mai lamentați că nu poate fi sărac un minister cu popi.

Soitaru: Că pentru popi nu-i sărac, domnule Director general. Tot bugetul l-au trecut la dânșii.

Balaban: În sfârșit, sunt grăbit ... foarte grăbit.

Soitaru (resemnat, după ce a mai căutat o dată spre ușă, prezintă): Domnul Verdeș, unul dintre elementele de frunte de la „Arta"...

Balaban (rece): Încântat, Balaban.

Verdeș: Foarte încântat, domnule Director general.

Balaban: Și mă rog cu ce vă pot fi de folos?

Soitaru (lungind și trăgând cu ochiul și urechea spre ușă): Nu știu cum să încep, domnule Director general.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Dați-i de-a dreptul, domnule Director! Mi se pare că bănuiesc.

Soitaru (contrariat): Ați spus că vreți să ne fiți de folos ... Dacă-mi permiteți ...(Mai caută spre ușă).

Verdeș: Dacă ne permiteți ...(caută și el)

Balaban: Mă rog ... am spus ... Dar să sperăm că nu-mi veți cere o fermă ori, să zicem, Insula șerpilor ...

Soitaru: O! Ne mulțumim cu mai puțin...(cu introducerea vizibil pregătită) Știu ... v-aș face un compliment ieftin spunând că ... (Verdeș ajută în joc mut) unanim recunoscută și admirată solicitudinea Domniei voastre pentru artă...

Balaban: Mă rog ... mă rog.

Soitaru (întorcându-se în profil, în pioasă atitudine, către portretul fostului ministru de la Agricultură și Domenii, Alexandrescu–Cerbu, și după el și Verdeș) Și mi se pare că în această privință a rămas o tradiție la acest minister încă de la regretatul Alexandrescu-Corbu, care lua și da și nimeni nu pleca de aici cu mâna goală.

Verdeș (aprobă cu pietate)

Balaban (în vreme ce actorii se întorc iarăși cu fața la el, dă din cap că, de acum, înțelege despre ce e vorba): Mă rog, să venim la subiectul vizitei domniilor voastre ...

Soitaru (lungind): Poate că de aceea a și rămas el ... un fel de simbol al munificenței oficiale din România mică ... din vremea de belșug care nu se mai întoarce.

Verdeș: Nu se mai întoarce...

Balaban: A lucrat și el în România Mare!

Verdeș: A lucrat! A lucrat!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Soitaru: Sigur! Nu se putea, un om ca el să nu lucreze! Și un noroc a fost pentru toată lumea, pentru cetățeni ca și pentru țara care a crescut sub ochii lui, în sfârșit pentru cine se găsea. Fiindcă avea inimă și mână bună.

Balaban: Domnilor, vă previn că dacă vă gândiți la un ajutor bănesc, pierdeți vremea în zadar.

Soitaru: Vai de mine, domnule Director general!

Verdeș (căutând cu o ultimă nădejde spre ușă) Vai de mine!

Balaban: Ministerul de Agricultură și Domenii n-are nimic pentru dumneavoastră cei de la „Artă".

Soitaru (cu implorare): Domnule Director general! Pentru un turneu în provinciile dezrobite...

(Intră Lizica Oprescu și Vișinel. El poartă plete mari, pălărie cu boruri asemenea, care-i va rămâne pe cap câteva clipe după intrare, și o lavalieră neagră, tot mare. Sunt tot așa de modest, de sărac și de vechi îmbrăcați ca și ceilalți doi. Lizica ceva mai bine. Din jocul mut al lui Vișinel, din atitudini, gesturi și zâmbete se vede că el mai înădește ceva la ... curtea de pe stradă).

Balaban (devenit iritabil la vederea unei fete frumoase care-și așteaptă rândul la audiență) Pentru nimic! Și cu toate temenelele dumneavoastră înaintea răposatului (arată spre portret), căci să stăm strâmb și să judecăm drept: Ce aveți dumneavoastră cu Agricultura?!

Soitaru: Dar suntem și noi fiii pământului acestuia ...

Balaban: Nici un pământ! Aici e Agricultura și dumneavoastră vă purtați cu „Arta"... Poftiți, domnișoară.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Soitaru (după ce s-a uitat plouat la Verdeș, întoarce capul, apoi surprins către cei sosiți) Dar ... (se luptă să își amintească numele fetei) Lizico! Voi unde umblați?

Balaban (cu alt ton, încurcat): Probabil domnișoara e tot de la „Arta", din delegație ...

Soitaru (cu amărăciune): Din delegație! Că așa suntem noi. Hai domnișoară că domnul Director general și-o fi închipuind că suntem o trupă mică...(prezintă) Dacă-mi permiteți ... domnișoara Lizica Oprescu ...

Balaban: Încântat, duduie. Balaban.

Lizica (zâmbitoare, insinuantă, lipicioasă): Foarte încântată, domnule Director general.

Soitaru: O ingenuă ... E abia ieșită din Conservator.

Balaban: Se vede, se vede...

Soitaru: O mare speranță.

Verdeș: Da... o speranță mare.

Balaban (după ce caută scaune cu ochii pe lângă birou, sună energic): Ei, ei, ei!

Soitaru (prezentând): Și domnu Vișinel, sufleorul trupei noastre ...

Vișinel (personaj grav, cu capul sus și sigur de sine, completează nemulțumit)...și autor dramatic.

Soitaru: Da, da, are și încercări dramatice.

Balaban (rece): Încântat ... (A intrat Tudorache) Mai apropie scaune, omule!

(În vreme ce Tudorache apropie scaune, Soitaru, căruia i-au crescut din nou speranțele, s-a întors iarăși către portretul ministerial cu șansă, într-o atitudine ca de rugăciune și

www.cimec.ro / www.mncr.ro

reculegere. Verdeș, după el, face același lucru, iar Vișinel de curând sosit, deci neinițiat, se întoarce și el căutând cam în aceeași direcție, dar cu mină nedumerită. Verdeș, arătându-i apoi portretul, îi dă în șoaptă scurte lămuriri. În timpul acesta Balaban copleșește pe Lizica cu semne discrete de insinuantă și languroasă amabilitate, la care actrița va răspunde aproape îmbietor. Acest joc va continua până ce Balaban va observa pe actori că-și întorc capetele de la portretul lui Alexandrescu-Cerbu.)

Balaban (arătând scaunele): Faceți-mi plăcere, domnișoară.

Lizica (șezând): Mersi.

Balaban (surprins că ceilalți nu se așează): Dar ședeți, domnilor ... Zău, nu știu, ce să fac cu dumneavoastră? (Se așează toți aproape uluiți și după ei Balaban)

Lizica (cu ochii pe pereți): Ce simpatic e aici la dumneavoastră, domnule Director! Te simți ca acasa, ca într-o gospodărie mare.

Balaban (care și-a frământat mintea): Nu vă închipuiți în ce situație mă simt...față de cererea dumneavoastră...

Soitaru: Gândiți-vă, domnule Director general... pentru provinciile dezrobite.

Balaban: Zici pentru provinciile dezrobite?...

Soitaru: Vedeți, poate că ...

Lizica: Ce „poate că"? ... Dacă vrea dumnealui e sigur ... Vă rugăm să vreți, că bun sunteți și director iarăși sunteți, domnule Director general.

Balaban (zâmbitor, dar frământându-și mereu mintea) Vai, duduie! Vreau să vă ajut ...(se frământă) și caut...

Lizica: Căutați, căutați ...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Soitaru: Că nu suntem o trupă de lepădat.
Balaban: Vai de mine! ...
Soitaru: Și avem un repertoriu strălucit.
Balaban: Ideea cu frații dezrobiți e desigur fericită...
Soitaru: Că ei n-au prea avut, săracii ...
Balaban: Eu să nu vă înțeleg?... Urmărim doar aceeași țintă. În câte orașe de ale lor n-am fost și cu echipa de fotbal „Gloria"! Ba am într-însa elemente din toate provinciile dezrobite.
Soitaru: Avem și noi!
Balaban: Eu am și ruși...
Soitaru: Avem și noi. O rusoaică.
Verdeș: Una singură...
Balaban: Și nu-i destul? Vreau să zic: rusoaică adevărată?
Vișinel: Lână-n lână.
Soitaru: O cheamă Katiușa...
Balaban: A, bun ...
Soitaru: Dar am în trupă și amatori de fotbal ...
Balaban: Aaa!
Soitaru: Ba domnul Verdeș mai joacă și azi...
Balaban: E-eee!
Verdeș (cu modestie): La ocazii ... Începusem din Conservator. Dar, știu eu, poate că trebuie să-mi pară rău că n-am rămas în sport.
Balaban: Și crezi că nu te poți întoarce? Ce jucai?
Verdeș: Portar.
Balaban: Uite, domnule!
Soitaru: Și domnu Vișinel ... amator.
Balaban: Eee!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Soitaru: Iar dumneaei...ce să mai ocolim? e o fanatică ... În sfârșit, o pasionată.

Balaban: E-e! Apoi d-ăștia mi-ați fost, onorată delegație?

Vișinel (ușor tachinând-o): Are și autografe ... Prin poștă, unul de Schmeling.

Balaban (o soarbe) : În sfârșit, are!

Soitaru: Ajutați-ne! Gândiți-vă ...

Balaban (luptând cu sine nevoie mare, ca într-un monolog intim): E doar vorba de cultura națională ...

Vișinel : Asta-i!

Balaban: Să vedem! Diseară avem comitet la „Gloria". De-acolo cred că scot ceva.

Soitaru: Să trăiți, domnule Director general!

Vișinel: Să trăiți.

Verdeș: Perfect!

Balaban: Și poate de la Minister ...

Lizica: Plus-quam perfect! (Balaban o soarbe din priviri)

Balaban (scoțând o carte de vizită) Și ia să vă dau câteva rânduri și către frate-meu, prefectul ...(scrie)

Soitaru: Și prefectu!

Lizica: Plus-quam-prefect! (Balaban ridică ochi revelatori la Lizica)

Balaban (care a terminat de scris, către Soitaru) Mai iese și de aici ceva ...

Soitaru: Un om de zahăr ești, domnule Director general!

Lizica: Fabrică e!

Balaban: Foarte măgulit ... și aș vrea, duduie, să îndulcesc tot universul.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Lizica: Îndulcește, îndulcește, că noi nu ne dăm la o parte. (Balaban o soarbe revelator)

Soitaru: Zău nu mă așteptam ...

Balaban (scriind adresa pe plic și vorbind totodată): V-ați îndoit de mine, care va să zică ... Eu, care de la piesa națională ...în sfârșit de la o bucată de a noastră, nu lipsesc. (Înmânând lui Soitaru scrisoarea) Dar fiindcă veni vorba de îndulcit și văzui că aveți în trupă elemente distinse, cu spirit liber așa-zicând, eu v-aș îndulci și cu un sfat.

Lizica: Îndulcește, îndulcește, domnule Director!

Soitaru: Să auzim! Sfaturi de la o minte ca a d-vostră, și în plus de la o inimă mare, primim...

Verdeș: Să ascultăm și să ne îndulcim.

Balaban: Aș avea pentru domniile voastre o idee revoluționară ... salvatoare, ca să zic așa.

Lizica: Apoi noi după salvare am plecat.

Vișinel: Asta-i!

Balaban: Dacă n-ar fi pe lumea asta și prejudecăți ...

Verdeș: Ce prejudecăți! Că suntem destul de strâmtorați ...

Balaban: Mă rog ... dacă vreți să vă salvați ...

Verdeș: Ei?

Balaban: ...adică să vă întăriți.

Vișinel: Să ne întărim ...

Soitaru: Lasă-l, Vișinel, că știe dumnealui unde are să ajungă ...

Balaban: De ce nu ieșiți în arena largă - cum să zic? - mai departe de rampă ...unde este pulsul cel mare al vieții, ca să zic așa. Și unde ar câștiga și arta ...Spargeți clișeele, fire-ar ale

www.cimec.ro / www.mncr.ro

dracului să fie, că ele ne omoară! (Actorii se privesc cu frunți încrețite de sforțarea înțelegerii.) Confundați-vă cu marele talaz uman și lăsați-vă cuceriți, dacă vreți să cuceriți! (Priviri mai nedumerite) Așa câștigați bătălia vieții și răzbiți și în rivalitatea cu alte trupe de teatru, care o duc poate mai bine, dar vai și de binele lor! O duceți greu numai fiindcă vă încăpățânați s-o țineți așa, morțiș (mușcător) numai cu „spiritul" și cu „arta"! Și toți sfrijiți! (Își apucă să-și arate mușchii brațului) Uite aici!

Verdeș (punând mâna): A! E serios...

Balaban: Credeți că eu nu prețuiesc spiritul? Dar toate au o margine!

Verdeș: Are dreptate aici ...

Balaban: Cu ce port pe umerii mei de cincisprezece ani la Minister, m-aș fi uscat ca un țâr, dacă o țineam una cu ... „Spiritul", ca dumneavoastră, și neglijam fizicul.

Vișinel: De acord.

Balaban: Să nu vă supărați, dar toți faceți impresia că sunteți subalimentați ... (Actorii se privesc cu jenă)

Soitaru: Și ce să facem, domnule?

Balaban: Ce să faceți? Să mai lărgiți ...cum să zic?...

Verdeș: Ce să lărgim, domnule?

Soitaru: Răbdare, Verdeș ...

Lizica: Da zău? ...

Balaban: Orizontu', duduie. Înțelegeți că e vorba de sport.

Soitaru: Apoi sport mi se pare că facem fiștecare la domiciliu, programul O.N.E.F., la Radio.

Verdeș: Abia ne mai încălzim ...

Balaban: Ei, dacă asta ți-ar aduce venit!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Lizica: Ba încă îți face prea multă poftă de mâncare!
Vișinel: Asta-i!
Balaban: Dar nu e vorba de gimnastica la domiciliu, pe care se înțelege, o facem fiștecare mai mult sau mai puțin. E vorba de problema financiară.
Vișinel: Asta-i!
Balaban: ... care, pentru o trupă, trebuie să recunoașteți că, în vremea noastră, greu o mai poate rezolva singur teatrul ...
Verdeș: Dacă în treizeci de ani o mai rămâne vreunul ...(Soitaru îi face semn din mână să nu întrerupă.)
Balaban: ... după cum o librărie nu se mai ține cu cărțile, iar școlile numai cu profesori și cu manuale ... Azi toate se răstoarnă și se amestecă.
Vișinel: Cam are dreptate ...
Balaban: În ce privește teatrul, problema s-ar putea rezolva în combinație cu un sport ori cu mai multe sporturi - că sunt destule!- și care se țin cu propriile lor mijloace. Și, slavă Domnului, se țin!
Soitaru (crucit): Teatru și sport pe scenă!
Balaban: Ba deosebit ...
Lizica: Cu frânghiile, domnule Verdeș!
Verdeș: Parcă nu tot cu frânghia, ducem și targa!
Balaban: Să vorbim serios, domnilor. Uite, fiindcă aveți amatori, haide colaborați cu noi la o divizie - la A ori la B, ori la juniori, care cât vă ține cureaua și cu câte elemente s-ar găsi în formă ... (Toți, afară de Verdeș, se simt jenați de propunere) În scurt, o colaborare între „Arta" dumneavoastră chinuită - să nu

www.cimec.ro / www.mncr.ro

fie cu supărare - și „Gloria" noastră, care, slavă Domnului, se ține.

Verdeș: Se ține ...

Balaban: Atunci pentru dumneavoastră spectacolele ar dura tot anul ... am face o reclamă monstră tovărășiei. Căci mi-am pus, domnilor, ambiția să înstăpânesc aceste idei sănătoase în toate cercurile noastre pentru înzdrăvenirea rasei. Suntem, la urma urmei, Ministerul care cuprinde cea mai mare și mai imporatntă parte a populației: plugarii.

Vișinel: Dar vitele lor?

Balaban: Și vitele lor, firește. Credeți că dacă ele n-ar trage la jug și la ham, n-ar degenera? (Apucă brațul lui Vișinel) Se cunoaște că n-ai exercițiu suficient. Cred că citiți „Fotbalul român", gazeta mea ... Azi toți funcționarii mei sunt în club. Atâta i-am format că pe unii îi apucă un fel de febră când apar echipele în arenă și ... un spectacol nu le scapă. Fiți și dumneavoastră oameni înțelegători și mai lărgiți-vă orizontul!

Soitaru: Ți-am zis, un om de zahăr, dar ...

Balaban: Vorba duduii, **aici** ar fi fabrica, domnule Director, dacă e să vorbim serios. Dar mi se pare că mă socotiți fabrică doar când găsesc parale, nu și sfaturi, dar nu mă supăr.

Lizica: Să nu vă supărați. Fiindcă paralele sunt lucru mai sigur.

Balaban: Dacă v-ați gândi numai ce rețete avem noi - că am încasat și două milioane la un spectacol - și ce ar ieși dintr-o tovărășie, în care am îmbina arta dramatică în șomaj, dar cu prestigiul tradiției, și fotbalul în ascensiune cotropitoare.

Verdeș: Aici cam are dreptate...

Lizica: Are.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Vișinel: Are ...

Balaban: Doar începutul v-ar fi greu, ca actori, într-o lume de prejudecăți. Și numai până ce vă mai rupeți din lumea dumneavoastră de altfel foarte zgârcită în aplauze.

Verdeș: Da, da ...

Lizica: Are dreptate.

Vișinel: Are.

Balaban: Aduceți-vă aminte că fotbalul nu interesa odată pe nimeni și se practica desconsiderat, pe maidane, de copii ... Căci întotdeauna au stat prejudecățile de-a curmezișul progresului uman.

Lizica: Cam are dreptate ...

Verdeș: Are.

Vișinel: Are.

Balaban: Am și nu mă urmați ... și nu v-ați mai întrebat pentru ce femeia – mai cu seamă femeia! - e luată de curent! E luată, fiindcă ea vede într-un sportiv mai multă virilitate și, slavă Domnului, ea știe să vadă!

Verdeș: Știe ...

Balaban: De aceea ea acordă sportivului favorurile ei cu preferință - și să nu ne supărăm ... Căci sportul e și el o artă, domnilor, dacă îl faci cum știu eu.

Vișinel: Este.

Balaban: Citiți „Fotbalul român", gazeta mea, în care-l formez și pe jucător și pe spectator. Ați văzut jurnal la cinematograf fără un meci de box? Așa un mizilic?

Verdeș: Exact.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: N-ați văzut la gazetă că și-au făcut echipe și actorii și muzicanții de la Viena? Se bat actorii cu muzicanții în Apus și dumneavoastră faceți fasoane în Orient!
Vișinel: Ba se bat și la noi studenții și ziariștii ...
Verdeș: Ba și ăia de la Academie ...
Lizica: Dar ăia-s bătrâni ...
Balaban: Nu, duduie, ăștia de la Agricultură ...
Verdeș: Și ăi de la Comerț ...
Balaban: Exact. Și unde mai puneți publicitatea, reclama? Căci la toate cotidienele, pagini întregi sunt ale noastre.
Verdeș: Da, da.
Balaban: Nu mai vorbesc de ziarele sportive, care nici nu vor să știe de altceva. Sportul cu exclusivitate! Cultura fizică.
Vișinel: Asta-i!
Lizica: Da ...
Verdeș: Și adică de ce nu ne-am vârî în fotbal, dacă acolo e publicul și dacă ne ridică ceva și la teatru?
Soitaru (aparte): Fugi, domnule!
Lizica: Nu negăm c-ar fi o idee ...
Balaban: Fabrică ar fi, duduie.
Lizica: Deocamdată dă-ne din fabrica ailaltă, de la Stat ...
Vișinel: Asta-i!
Balaban (fixând-o scurt pe Lizica): Se înțelege ... Ce-am făgăduit, rămâne făgăduit ... Vorbeam doar ca chestie.
Soitaru: A! Ca chestie da ...
Lizica: Ca chestie-i frumos.
Balaban: Pe la vreo poimâine treci dumneata ...
Soitaru: Prea bine.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: E vorba să găsim doar o formă.
Vișinel: Asta-i!
Soitaru: Perfect!
Balaban: Și pe curând și cu Ministerul și cu prefectura.
Lizica: Plus-quam-prefect!
Balaban (o soarbe): Presimt că-i o sportivă de rasă.
Vișinel (se uită bănuitor)
Soitaru (întinzând mâna peste masă, acompaniat mașinal de Verdeș din cap): Nu vă mai reținem ... Deosebit de încântat, domnule Director general.
Balaban (sărutând mâna Lizicăi): Plus-quam-perfect! (Vișinel e cuprins de alarmă)
Verdeș (strângând mâna): Încântat.
Balaban: Încântat.
Vișinel (cam acru, strânge și el mâna)
Balaban: Încântat.
Vișinel (ajuns la ușă, către Lizica): Ce-ți tot dă ăsta cu „plus-quam-perfectu"?...Nu cumva?
Lizica: Dar nu pentru asta m-ați adus?
Vișinel: Prea e prea ... (Dar pe când Vișinel, învârtindu-se în loc, se oprește să-i dea ei loc să iasă întâi, Lizica profită și mai aruncă un zâmbet lui Balaban)
Balaban (Singur, aprinzând o țigară): Existențe fără orizont ... Dar adorabilă fata! Adevărată artistă de rasă ...(Intră sfios Ion Burlacu, în costum național din regiunea dealului) Ce-i cu tine?
Burlacu (cu mare smerenie): Săru-mâna, boierule ...Dacă nu e cu supărare, unde este domnu gheneral?
Balaban: Care „gheneral"?...N-am văzut nici un gheneral ...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu: Mi-a spus să vin la domnu gheneral.

Balaban: Vezi aici vreun gheneral? Du-te la Războiu'! Acolo-s generali...

Burlacu (Pentru sine, ieșind) Du-te dumneata la războiu, cucoane, dacă-ți place.

(Balaban trece cu niște hârtii în biroul din stânga)

Burlacu (reintrând): Unu zice că e, și altu mă alungă.

Tudorache (intrând din biroul din față, sigur de sine, cu șapca lui mare, cu decorația, cu favoriți și cu privirea scrutătoare și de imputare): Ce-i cu tine?

Burlacu (aproape de poziția de drepți): Să trăiți, domnul gheneral!

Tudorache (se întunecă, se înfurie, murmurând ceva, și în sfârșit izbucnește): Afară, țopârlane!

Burlacu: Don' gheneral! Măria ta!

Tudorache: Afară!

Burlacu (iese uluit, ca în apărare, să nu fie lovit) Păcatele mele ...

Tudorache: Ai văzut îndrăzneală? Unu ca ăsta!...Și zice că să mai ai milă de țăran! (iese după Burlacu)

Balaban (reintră în birou fredonând ceva și se așează în fotoliu. Pe când aprinde o țigară, intră Vintilă) A! Bonjour, Vintilică!

Vintilă (întinzând mâna de departe): Salve, Cezărică! Ce mai faci?

Balaban (arătând dosare și vrafuri de hârtii de rezolvat): Uite, dragă, robotim și...nu mai isprăvim, pân' la țintirim.(gest de dezgust pentru așa viață) Cu ce te pot servi?

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Vintilă: Uite întrebare inteligentă! Că am, dragă, un păcătos de nepot într-a doua de liceu, nu l-aș mai fi avut!

Balaban: Nu cumva vrei să ți-l adoptez eu ca nepot?

Vintilă: Eei! Pentru așa ceva nu-i destul să ai spete! Trebuie și inimă, dragă Cezărică.

Balaban: Nu mă îndoiesc că așa ceva ai tu...

Vintilă: Am, că d-aia am venit...Acu, de învățat tot mai învață el, dar e povară pentru soră-mea, care nu mai poate.

Balaban: Unde nu mai poate?

Vintilă: La școală!...

Balaban: Și nimerișI la Agricultură?

Vintilă : Am nimerit la prieten...

Balaban: Ai nimerit rău...

Vintilă: De la un capitol oarecare...Găsești tu...

Balaban: Ce ușor vă e să vorbiți!

Vintilă: Cum se găsește pentru cursele de cai...

Balaban: Aia-s pentru cai! Fiindcă ăsta parcă-i minister pentru cai...

Vintilă: Ba nu e numai pentru cai...Știi tu...

Balaban: Adică pentru toate animalele.

Vintilă: Parcă noi nu suntem animale!

Balaban: Îți convine acum...Dar când profesorul de matematică te făcea măgar, mârâiai. Îți aduci aminte! Omul o fi intrând și el în preocupările noastre, ca plugar și ca stăpân al calului și al măgarului, dacă le are pe astea. În chestia nepotului, însă să dăm Cezarului ce este al Cezarului, Vintilică.

Vintilă: Sub alt titlu, Cezărică...Nu te face că nu înțelegi și nu mă lua cu fraze din Biblie.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Nu te iau. Înțelege însă că nu mai am decât din fondul pentru selecționarea animalelor...
Vintilă: Dă-i și de la animale. Să scape mă-sa de el...
Balaban (ridică din umeri)
Vintilă: Pe la Instrucția Publică n-ai pe nimeni?
Balaban: N-am, dar s-a făcut.
Vintilă: Glumești...
Balaban: Mai e la frate-meu la prefectură, o bursă de 15000 de lei.
Vintilă: Nu glumești, mă?
Balaban: Pentru un elev sărac din județ...
Vintilă: De județ ținem și noi. Suntem chiar inima lui. Dacă nu glumești.
Balaban: Nu glumesc.
Vintilă : Dă-te încoa! (Îl sărută) Tot ăla ai rămas, dragă Cezărică.
Balaban: Eu nu mă schimb...
Vintilă: Brava, mă!
Balaban: Dar băiatu se duce la Scorțeni...
Vintilă: Unde, la Scorțeni?
Balaban: În sat, la Scorțeni....
Vintilă: Ce să facă la Scorțeni?
Balaban: Carte să facă! Parcă după carte umblai, după bursă. Or mai fi sate cu gimnaziu, dar Scorțenii e unul singur. (Vintilă e adânc deziluzionat) Te așteptai poate să ți-l trimit la Hollywood!...Deocamdată avem Scorțenii!
Vintilă: Tu vrei să mă omori, Cezărică?

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Dimpotrivă! 15000 de lei nu-s moarte...Dar ajutorul e destinat special pentru gimnaziul din Scorțeni, școală creată să se mai ridice și ăștia...În sfârșit, îi fi auzit: școală în mijlocul naturii...(A scos o cartă de vizită și-l fixează)

Vintilă: Haidi...Faci tu natură la București...

Balaban: Grozav mă socotești! Vrei poate să ni se-nchidă școala la Scorțeni...Abia de doi ani e înființată...Uite: să-ți fac un bilet către frate-meu, prefectul. Școală în atmosfera prielnică a satului...

Vintilă (menținând tonul glumeț, dar acru): Atmosferă!

Balaban: Cea mai bună educație, cu frate-meu, Mitică, director...

Vintilă: Înțelege că soru-mea nu-și lasă băiatul de lângă ea.

Balaban (decis și indignat): Prin urmare, exclus. Uite că ai scăpat și de natură și de atmosferă...(se ridică să treacă cu o hârtie în același birou apropiat)

Vintilă : Va să zică așa?

Balaban (în vreme ce Vintilă rămâne în mânie stăpânită, vorbește cu indignare crescândă): Îi pui la picioare bursa...În sfârșit, Scorțenii cu școala și cu internatul, și pe dumnealui îl sufocă atmosfera! Un altul s-ar târî până acolo și spre București nu s-ar mai uita...Ca fetele lui Lot.

Vintilă: Iar cu Biblia!

Balaban: Da, cu Biblia!...Că și de acolo am putea scoate învățăminte pentru viață...Măcar când ne pică câte-ceva...(trece cu un concept în biroul cu mașină de scris)

Vintilă (ieșind furios): Niște ciocoi și niște interesați!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu (în ușă către Vintilă): Săru-mâna, boierule...Dacă nu e cu supărare...

Vintilă (răstit): Ce vrei?

Burlacu: Să ierți, boierule...pe aici pe undeva e domnu gheneral...

Vintilă: Care gheneral?

Burlacu: Domnu gheneral, boierule...chiar așa...

Vintilă: Poate director general...

Burlacu (revelator): Așa, așa!

Vintilă (îndepărtându-se tot în mânie): Caută și dumneata după unul care șade fără treabă! (și completează pentru sine), dar își vede numai de treburile lui.

(Rămas singur în scenă, Burlacu se scarpină după ureche. După lungă iscodire, intră în biroul din față. Pe scena rămasă goală, telefonul cheamă de mai multe ori. Reintră Balaban pe ușa din stânga și îndată după el, grăbind tot pentru telefon, Tudorache.)

Balaban: Alo!...Daaa...Nu...A plecat... (lui Tudorache) Mai este cineva?

Tudorache: Nu mai e nimeni, domnule Director general.

Balaban: Bine că se isprăviră! (Tudorache iese) Toți parcă au venit la harță nu la audiență...Aici chiar ar trebui un general! Bursă! Și nu-i mai place nici natura, nici chiar Biblia! Îi trebuie București...(Burlacu reapare în fugă pe ușa biroului, pe care ieșise întâia-oară, și străbate tot în fugă căutând înapoi, cabinetul spre ușa de către coridor. Căci pe ușa pe care a intrat, s-a ivit și l-a atins un picior, piciorul lui Dragoman în furie)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Dragoman (din ușă): Porc bătrân! (Observând pe Balaban, vrea să se retragă)

Balaban (care sare ca ars): Ce-i asta, Dragomane?! Ce porc?!...Ce-i porcăria?...Minister e ăsta?...adică Direcție generală?

Dragoman: Domnule Director general, ...

Balaban: Nu permit!...

Dragoman: Vă rog să mă ascultați...

Balaban (silabisind): Am spus că nu per-mit! Mai ai tupeu să dai explicații?!...Să-mi arăți de ce ai făcut arenă de sport din cabinetul meu directorial?!...Cu piciorul după om, hai?

Dragoman: Dar, domnule Director...

Balaban: Nu permit! La meciul cu clujenii ai lovit pe arbitru, și cele mai multe mizerii i se fac „Gloriei" din cauza ta! Ți-am luat căpitănia și acum o să divorțăm! Aveam iluzia că v-am făcut educația! (Fiindcă Dragoman face oarecare mute gesturi de protest din mâini, îi zice Balaban, care tocmai el are mișcări dezordonate) Ce te agiți ca o moară de vânt? Îți închipui că avem nevoie de mătăluță? (Apucă dosare și maldăre de hârtii și le mută și le trântește...După scurtă pauză) Taci, hai?

Dragoman: Și-a bătut joc de mine...

Balaban: Ăsta?

Dragoman: Ăsta....

Balaban: Fugi, domnule!

Dragoman: Vă spun...

Balaban: Să nu mă faci, că acu îl aduc...(mai liniștit). Căuta pe un general...Crezi că eu nu știu ce se petrece în Minister?...Să caute! Că ar trebui să vă aduc aici un general!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Dragoman: Vă jur că și-a bătut joc de mine...

Balaban: Asta e culmea! (sună pe Tudorache)

Dragoman: Mai adineaori l-a luat la vale și pe Tudorache.

Balaban: Cum? Așa, fără motiv?

Dragoman: Fără nici un motiv...Tocmai pusesem în ordine niște hârtii și... ședeam așa. Mă uitam la el cum trece printre mese. Și la un moment dat, mi se apleacă peste masă și-mi spune rânjind- rânjind: cucoane! ... „ domnule Director "...

Balaban: Hm!

Dragoman: Nu căuta nici un general...L-a simțit și Tudorache...Cred că nici nu e țăran..Vreun șmecher care se distrează în Ministerul nostru.

Balaban: Cine știe ce ți s-o fi năzărit!...Și la urma urmei, ți-ar părea rău să fii director?

Dragoman: Dar de ce să-și bată joc?

Balaban: Dator erai să stai cu el de vorbă! Să vezi până unde merge.

Dragoman: Să-mi dea și vreo palmă...

Balaban: Frumos ar fi s-o afle și p-asta vreun reporteraș...Țăran fugărit prin birouri!...Și încă în cel mai țărănesc minister! Că, la urma urmei, după ei, numai noi ne mai ocupăm exclusiv cu Agricultura...(Intră Tudorache) Tudorache! A ieșit mai adineauri de aici un țăran.

Tudorache: Da, domnule Director general. Ăla de l-ați dat afară...

Balaban (lui Dragoman): Ai văzut? L-am dat eu afară....Mai lipsește reporterul. (lui Tudorache) Unde e acum?

Tudorache: Umblă pe coridoare...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: (lui Dragoman) Ai văzut? Îl caută...(lui Tudorache) Acu să mi-l aduci! (pe când Tudorache e aproape de ușă) Ascultă! E adevărat că... s-a dat la tine?

Tudorache (șovăie, apoi cu jenă): E adevărat, domnule Director...

Balaban: Eee! Cum? (fiindcă Tudorache șovăie jenat) Spune!

Tudorache: Nu pot , domnule Director...

Balaban: Îți ordon!

Tudorache: Să mă iertați, dar...

Balaban: Va să zică nu mai sunt director aici! (mai hotărât, silabisind) Îți or-don! (în acest moment țăranul deschide cu teamă ușa, dar văzându-l pe Dragoman și auzind strigătul, se retrage grăbit)

Dragoman: L-ați văzut?

Balaban (lui Tudorache): Iute după el! (Tudorache iese aproape în fugă. Balaban, lui Dragoman) Mi se pare și mie că se simte cu musca...De n-o fi fost cumva teama de tine...Retrage-te...(cu vitejie) Lasă-l pe mine! (Dragoman iese. Plimbându-se agitat, Balaban aprinde o țigară) Drace! (Burlacu intră cam împins din urmă și ploconindu-se)

Balaban: (continuă să se plimbe și, după ce au intrat se adresează grav lui Tudorache) Lasă-ne singuri**...**(După ce a ieșit Tudorache, Balaban se lasă în fotoliu, picior peste picior, apoi lui Burlacu) Știi tu cu cine vorbești? (deoarece Burlacu examinează și șovăie, întreabă mai aspru, silabisind) Știi cine sunt eu?

Burlacu (cu un zâmbet aproape biruitor) De-acuma, ce mai! Dumneata ești, cucoane...chiar dumneata.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban (aproape în furie) Cum chiar eu mă?...Cine sunt ăla chiar eu?

Burlacu: Nu te supăra, cucoane...

Balaban (strigă): Te-am întrebat cine sunt ăla chiar eu!

Burlacu: Apoi...parcă dumneata ești...

Balaban: Cum „parcă", idiotule?....Sunt eu un „parcă" aici în Minister?

Burlacu (nemaigăsind alt răspuns): Apoi chiar dumneata ești, cucoane.

Balaban: E nebun!

Burlacu: Păcatele mele, boierule...

Balaban: Păcatele tale!...Căutai pe un general...

Burlacu (cu siguranță, zâmbind umil): Apoi, l-am găsit, cucoane...

Balaban: Și atunci la ce mai umbli?

Burlacu:Apoi...dumneata ești cucoane.

Balaban (nu știe să râdă ori să se supere): Ascultă, m-ai văzut măcar odată călare?

Burlacu: Nu te supăra, cucoane...

Balaban: Cum să mă supăr! Că bine ar fi să fiu general...Aș comanda și atât!...Care va să zică eu general? Ei, bată-te să te bată!...Dar pe director l-ai găsit? Ori te-a găsit el pe tine...(aluzie la Dragoman, arătând cu capul)

Burlacu: Apoi...aflai că tot dumneata ești, cucoane...

Balaban (luminându-se în sfârșit, râde tot mai nestăpânit): Asta-i bună! (Burlacu se înseninează, zâmbește) Care va să zică pe mine!

Burlacu: Pe dumneata, cucoane, păcatele mele...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Și n-ai putut să mă apuci deodată și de cap și de coadă?

Burlacu: Apoi nu știam că ai două nume, boierule... (Dragoman vâră pe ușă un cap mirat, în vreme ce cei din scenă își râd ochi în ochi, Balaban de hazul întâmplării, Burlacu de bucurie că l-a găsit)

Balaban: Ei, drăcia dracului! Și gata să te alegi și cu un picior...

Burlacu (care știe ce știe): Apoi...

Balaban: Ori te-a și atins?...

Burlacu: Mi se pare că m-a atins...

Balaban: Ei, drăcia dracului!...Și...tare?

Burlacu: Apoi...m-a atins, cucoane, destul...Dar ai fost dumneata bun de l-ai luat de scurt.

Balaban: În sfârșit, ce te aduce la mine?

Burlacu: Păcatele mele, boierule...Toate belelele și toate boalele.

Balaban: Ce boale că te văd bine mersi...

Burlacu: Da nu mi-a mai mers cucoane! Nu mi-a mers deloc.

Balaban: În sfârșit, n-am vreme de pierdut... Uite ce corvoadă am aici...(pune mâna pe maldăre de dosare și hârtii și le mișcă, iar Burlacu privește la ele cu admirație) Spune!

Burlacu: Da' o gloabă de cal , cucoane...O iapă mi s-a stricat.

Balaban (scos din sărite): Și ai venit la mine să ți-o repar?...Du-te la ăla de vite...la doctor!

Burlacu: Apoi...a murit cucoane...

Balaban: Du-te la altul!

Burlacu (cu regret că nu-i vorba de doctor): Iapa, cucoane...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Și ce, eu sunt cu îngropatul cailor?
Burlacu: Ha?
Balaban: Ha! Ha!...Ce am eu cu caii morți?
Burlacu: Apoi...am auzit că dumneata ești șăf mai mare peste ghitele din țară, la Stat...
Balaban (cu o căutătură bănuitoare): Faci pe nebunu sau?
Burlacu: Păcatele noastre, cucoane! Cu iapa moartă și cu vaca beteagă!
Balaban: Ce, și aia?
Burlacu: Și, cucoane,...Că umblă boală p' în sat...Ajută-mă!
Balaban: Dar înțelege că nu pot.
Burlacu: Poți, cucoane!
Balaban (agasat): Mi-nis-te-rul are pentru cai doar premii...Numai premii pentru curse...
Burlacu: Uite un primu d-ăla să-mi dai pentru al meu.
Balaban: (Nu-și crede urechilor) Pentru ăla?...de care mi-ai spus că?...
Burlacu: Așa, boierule...
Balaban (în furie reținută): Cum te cheamă, să te țiu minte.
Burlacu (convins că mai e nevoie doar de nume): Burlacu, cucoane! Ion Burlacu de la Buciumeni.
Balaban: Fire-ați ai dracului să fiți! Premiu pentru cal mort!
Burlacu: Nu te supăra, cucoane...Păcatele noastre! Unsprezece copii!
Balaban (mirat de numărul excepțional): Dar ce dracu faceți voi acolo?
Burlacu (oftând): Se întâmplă, cucoane...M-am potrivit cu ea călare pe loc cam prăvălatec - că pe unde umblam e o vâlcea -

www.cimec.ro / www.mncr.ro

și ne-am poticnit și ne-am dus amândoi...(face și semn din mână. Dragoman vâră iarăși capul și se miră, neobservat de conversația așa de familiară)

Balaban: Eu te întreb de copii și dumneata îi dai mereu cu iapa. Parcă ți-ar fi mai aproape decât familia.

Burlacu: Am unsprezece.

Balaban: Acasă?

Burlacu: Acasă am zece, că pe fata a mare, pe Catrina, am măritat-o.

Balaban: Și pentru ce nu dai vreunu și la carte? Să se mai șlefuiască, să-și mai deschidă ochii.

Burlacu: Da carte i-am învățat pe toți la domnu Diaconescu.

Balaban: Nu carte de a lu domnu Diaconescu! Mai înaltă..

Burlacu: Da n-avem putere nici să-i îmbrăcăm, cucoane! Și cine să mai poarte ghitele și sapa?

Balaban: Dar spuneai că ai mulți...

Burlacu: Am destui!

Balaban: Trebuie să fie și vreunul cu școala primară isprăvită.

Burlacu (aproape impasibil): Am doi.

Balaban: Băieți?

Burlacu: Băieți, că cea măritată, Catrina, a făcut numa două clasuri...(Tudorache vâră și el capul și face o mină crucită)

Balaban: De câți ani băieții?

Burlacu: Apoi, ăl mai mare, Ghiță, are acum optușpe, iar al doilea, Ionică, are cincișpe.

Balaban: Și cum a învățat ăl de cincisprezece ani?

Burlacu: Ionică? Bine, boierule...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Al câtelea a trecut la clasa din urmă?...Când a isprăvit...

Burlacu: Apoi domnu Diaconescu l-a făcut premul al treilea.

Balaban: Foarte bineee....Brava! Dar din câți?...(văzând că nu înțelege) Te întreb câți erau în clasa din urmă cu toții și dintre care al dumitale a fost al treilea?

Burlacu: Cinci, boierule, săru mâna.

Balaban: Apoi... nu e vreo scofală.

Burlacu: Parcă vreo cinci...

Balaban: În sfârșit, uite ce e: fiindcă ai atâția copii, eu, pentru băiatul ăsta îți sar în ajutor.

Burlacu (uluit**):** Dumnezeu să te țâie, cucoane! Dumnezeu să te țâie! Că pentru băiat ori pentru cal tot una e...(Își aduce aminte cam târziu și se repede să-i sărute mâna lui Balaban. În acest moment Dragoman își vâră capul și rămâne uimit)

Balaban: Nu se poate, neică Ioane!...Mai facem noi câteceva pentru oamenii necăjiți de la țară...Nu sunt eu șef numai peste cai, cum credeai...

Burlacu (în emoție) : Pentru așa ajutorare și bunătate, Dumnezeu să-ți ţâie în sănătate și în belșug cucoana și copii și...tot ce mai ai drag.

Balaban: Acum uite ce e:

Burlacu: Mi-a spus mie un boier: Du-te, neică, la domnuuu...(se luptă să-i găsească titlul)

Balaban: Director general...

Burlacu: Așa, la domnu director ghenăral, care e mai mare peste toți aici la Ministru...Nu m-am lăsat, boierule, și Dumnezeu m-a purtat.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Acum dumneata să-mi aduci băiatu.

Burlacu: Daa...Să avem iertare...Ionică e un băieţaş, cucoane...Nu se poate să-i capăt eu?

Balaban: Ce să capeţi?

Burlacu: Apoi... banii, săru-mâna...70 de kilometri la Buciumeni, 70 încoace şi încă 70 îndărăt, e un drum, boierule.

Balaban: Dar ce-ai crezut că o să-ţi dau ajutorul?

Burlacu: Apoi ...m-am gândit că vrei să mă scoţi din nevoie, boierule...

Balaban: Eee!

Burlacu: Să-mi iau măcar un noatin...Şi băiatu să-l poarte. Şi dac-o mai rămânea, să-i dau şi lui nişte opinci.

Balaban: Apoi eu vreau mai mult, om redus! (Ochi mari la Burlacu) Nu preţ de-un noatin şi de o pereche de opinci.

Burlacu: Vai de mine, fă boierule...(Tudorache iar şi-a vârât capul, se crucişte şi se retrage) Dumnezeu să-ţi întoarcă...

Balaban: Nu un două- trei mii de lei, preţul unui noatin, ci vreo zece mii!

Burlacu (în mare îndoială, deci dulce, cu binişorul): Nu glumeşti, cucoane?...

Balaban: Dar ce eu sunt pus aicea să fac glume cu lumea?

Burlacu: Acu văz bine că numai Dumnezeu m-a adus...

Balaban: Zece mii! Ceea ce, pe patru ani, vine patruzeci de mii.

Burlacu (ca hipnotizat, dar cuprins de îndoială şi mai mare. Totuşi ca să nu-i contrazică bunele sentimente, zâmbeşte umil, apoi îndrăzneşte): Glumeşti, cucoane...

Balaban: Ce-ai spus?

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu: Dă-mi odată zece mii...Dă-mi pe un an...

Balaban: Uite-l!...Dar de ce?

Burlacu: Apoi...să-l cresc...să iau și noatin.

Balaban (Înțelegând, izbucnește cu sarcasm): Te-i fi așteptat să te bată Ăl de sus cu vreo patruzeci de miișoare la buzunar?! (Își bate buzunarul cu putere)

Burlacu: Nu te supăra, boierule... Dă-mi și numai 3000 de lei

Balaban: Dar nu înțelegi că dumitale nu-ți dau nici un ban? Dau pentru băiat la școală! Și nici el nu capătă în mână. Dar are pe patru ani, toată îngrijirea la învățătură, la gimnaziu, la frate-meu, care are și internat.

Burlacu (pe gânduri cu deziluzie greu ascunsă): Așaa? Pentru băiat, la...?

Balaban: La gimnaziul de pe moșioara noastră de la Scorțeni. Dar ajutorul vine de la Prefectură...De la frate-meu ălălalt care e prefect.

Burlacu: Și... o fi bine, boierule?

Balaban: Auzi întrebare!

Burlacu: Zic și eu cu mintea mea proastă...

Balaban: Tare greu vă mai deșteptați!

Burlacu: Oameni necăjiți, boierule...(Apoi fără entuziasm, oftând și scărpinându-se după ureche) Și...dacă nu e cu supărare, unde-l pui dacă isprăvește la Scorțeni?

Balaban: Dumneata n-avea grijă! Se pune el!...După atâta învățătură!

Burlacu: Se pune la Stat?

Balaban: Se pune și la Stat...Acolo chiar se poate mai ușor. Poate o să ajungă unu așa ca mine... (ca ipnotizat, Burlacu se

www.cimec.ro / www.mncr.ro

uită la Balaban cum stă în fotoliu, adică pus la Stat cam fără treabă, și mai trage cu ochiul împrejur la biroul luxos și la celelalte) Îl dai? (Din nou a vârât capul pe ușă Dragoman și, odată cu el, Tudorache. După ce a privit fiecare pe rând spre birou, se privesc din ușile opuse, aproape uluiți)

Burlacu (cu greutate, dar speriat de tonul hotărât): Apoi... dacă-i așa, să-l dau, boierule...Cum să nu-l dau...

Balaban: Mai ședeai pe gânduri!

Burlacu: Eu... să spui drept... cu mintea mea...să nu te superi...întâi mă gândeam că ... poate îmi dai banii pe un an, că am nevoi, ca omu...(văzând iar iritație la Balaban, revine) dar mă întorc și zic că dacă un boier învățat ca dumneata mă sfătuiește așa și mă ajută așa, apoi bun e și pentru băiat...te ascult...Cum să nu te ascult!

Balaban: Așa! Fiți și voi țăranii mai însetați de lumină. Mai ieșiți din bârlogul vostru țărănesc afară...în arena largă a lumii, să mai deschideți ochii. (Burlacu, fără să fi înțeles deplin, stă mirat) Învățați-vă să vă faceți loc cu coatele laaa...marele banchet al vieții...

Burlacu: Ha?

Balaban (iritat pentru „ha"): Am zis să vă mai scuturați din toropeală și să răsuflați...La o meserie, la un negoț, la o învățătură! La orice, că suntem destui agricultori. Formați-vă! (scoate o carte de vizită și scrie) Cu asta te duci la frate-meu, directorul gimnaziului. Ai mai fost la Scorțeni?

Burlacu: Apoi...am mai fost de vreo câteva ori la Scorțeni, la bâlciu.

Balaban: Așa! V-am făcut și bâlciu!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu: Or fi vreo patruzeci de kilometre de la Buciumeni...

Balaban: Patruzeci ori patru sute! Am văzut că ai picior! Te duci la Buciumeni și iei băiatul, și cu el iute la Scorțeni. Cu prefectul aranjează ăl de la Scorțeni...

Burlacu (tot vâră și așază cartea de vizită într-un buzunar dinăuntru sumanului, parcă ar vrea să întârzie, doar o veni cumva o schimbare...Un imperceptibil oftat, amestec de deziluzie și bucurie simulată, apoi urnindu-se cam greu): Apoi...mai rămâneți sănătoși, cucoane...(își aduce aminte că trebuie să și mulțumească) Și Dumnezeu să-ți răsplătească...Să vedem cum ne-o ieși...(Aproape de ușă iar șovăie, se tradează deziluzia din mișcări. Iese cam în silă) Dacă dumneata, om învățat...

Balaban (sună lui Tudorache, fără să-l privească, punând ordine în hârtii): Domnu Ministru nu s-a mai înapoiat, așa-i?

Tudorache: N-a venit, domnule Director general. Nu mai vine.

Balaban: Mașina este?

Tudorache: Este, cucoane.

Balaban: Ce vreau să zic-îîî...da! Eu am niște treabă la Comunicații...(Se îndreaptă spre cuier) dacă... mă caută cineva...

Tudorache (oferind pălăria): Am înțeles, domnule Director general! Să trăiți!

(Tudorache se lasă într-un fotoliu, răsuflând ușurat)

(CORTINA)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

ACTUL II

Același cabinet directorial, după patru ani, toamna.

Balaban: (pe când se ridică cortina, pune ceva rânduială între hârtii, pe birou și vorbește în continuare lui Tudorache, care e gata să iasă) Dar apropos, duminică ai fost la meciul nostru cu „Viforul - Dunărea"?
Tudorache: Mă mai întrebați, cucoane?
Balaban: Ei?
Tudorache: Bătaie frumoasă ca aia n-am mai dat de mult.
Balaban: Așa-i?
Tudorache: Nici lui „Unirea – Decebal", acum un an.
Balaban: În adevăr, duminică „Arta - Gloria" a fost mai în formă ca totdeauna.
Tudorache: Și ce tehnică!
Balaban: Ehei! Și ce joc spectaculos și savant!
Tudorache: Ehei! Mai cu seamă la Volodia și la Tănase!
Balaban: Acu să vedem duminecă la Istanbul...Că acolo e vorba de obrazul țării...
Tudorache: Îi batem și pe șalvaragii, cucoane!
Balaban: Să vedem, Tudorache, să vedem...(duce mâna la obraz pentru țară)
Tudorache: Îi stingem, că au băieții ambiție.
Balaban: În tot cazul, am satisfacția să constat că ai intrat și tu în ritmul general...Te-ai format.
Tudorache: Apoi, eu sunt al „Gloriei", cucoane...Trup și suflet.
Balaban: Toți trebuie să fim ai ei.(Tudorache iese)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Vișinel (intră cu niște umeri sportivi excesiv de largi, bine îmbrăcat, cu bască și într-o agitație pe care n-o poate disimula. Salutul îi e mai mult o bombăneală și o mișcare nervoasă din cap) Bună ziua ...

Balaban (cu silită amabilitate): Bună ziua, domnule Vișinel. Ce te aduce pe la mine?

Vișinel: Ce s-a hotărât la ultima ședință în paguba mea mă aduce.

Balaban: Domnule Vișinel, eu sunt numai un membru în comitet. Am cântărit cu toții lucrurile în chip matur, în comitet, pentru prosperitatea „Gloriei"...

Vișinel: Pardon „ Arta - Gloria"...

Balaban: În sfârșit ...

Vișinel: În sfârșit pentru „prosperitatea" dumitale!

Balaban: Domnule!

Vișinel: De șase luni eu nu mai am angajament ... că n-am „formă"! Adică n-ai dumneata poftă!

Balaban: Ți s-a năzărit. Comitetul, el găsise că e mai în formă și capabil de mai bune realizări un altul, Ganea. Și el a hotărât așa.

Vișinel: Hotărâșești dumneata mai dinainte - asta-i!

Balaban: Știi că începi să mă agasezi?!

Vișinel: Ba alaltăieri, când a fost vorba să mi se puie candidatura pentru comitet, ca să-mi iasă și mie ceva, tot dumneata ...

Balaban: A decis comitetul ...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Vișinel: Ai decis singur dumneata, la care niciodată nu-ți pasă de alții, că ai leafă de director și fonduri și comisiuni! Bez învârtelile și ghelirurile de la „Arta-Gloria".

Balaban: Domnule!

Vișinel: Că la astea merge și fără „formă"! Adică ești dumneata în formă, ca să înghiți oricât.

Balaban: Nu permit!

Vișinel: Ne cunoaștem noi!

Balaban: Înțelegi că nu permit?!

Vișinel: Îmi permit singur. Și despre asta se va mai auzi! Căci, dacă-i vorba, eu formă am!

Balaban: N-ai!

Vișinel: Am!

Balaban: N-ai!

Vișinel: Am, și altul e motivul că m-ai scos din echipă.

Balaban: (după ce-l examinează scurt) Ei, care-i motivul?

Vișinel: Lizica-i motivu!

Balaban: Domnule!

Vișinel: Ca să mă îndepărtezi de ea, asta-i! Te-am simțit unde băteai de acum patru ani; încă din ziua cunoștinței. De când îi tot dai târcoale cu „plus-quam-perfectul" dumitale!

Balaban: Și asta ți s-a năzărit...

Vișinel: Și repede apoi ți-ai făcut-o secretară ...Te pomenești că și asta mi s-a năzărit!

Balaban: Ea e în comitet ...

Vișinel: Pentru comitet sunt și eu bun...

Balaban: Ai haz!...Și ce, e secretara mea particulară? E generală, domnule; (silabisind) se-cre-ta-ră ge-ne-ra-lă,

www.cimec.ro / www.mncr.ro

cooptată în comitet odată cu domnul Soitaru, când a trebuit să cooptăm doi de la dumneavoastră...

Vișinel: Neapărat ea!

Balaban: Ea!...Că țineam să avem o femeie! Prima femeie în comitetul unui club sportiv!

Vișinel: (ironic) Da, da...

Balaban: Și ce, ai fi vrut s-o trecem în echipă? Nu-i umbră de gentleman în sufletul dumitale! Și, în definitiv, nu-i destul de sportivă?...Și vrei să spui că adunarea generală n-a ratificat propunerea mea și alegerea unanimă a comitetului? Era un urlet, domnule, dacă ești de bună credință!

Vișinel: Urlau toți din gentilețe! Omagiu pentru sexul feminin, asta-i!

Balaban: Și dumneata n-ai fost gentil!... Ai lipsa de cavalerism să spui că n-ai urlat?

Vișinel: Eu doar din solidaritate, ca să fiu cu „Arta".

Balaban: Solidaritate! Dar solidaritatea trebuie s-o aveți cu „Gloria", care v-a pricopsit și unde v-ați pierdut toți de nu vă mai cunoașteți. Am urlat cu toții din elan! Căci să-ți spun drept, numai de la intrarea acestei fete în comitet - singurul aport subțire de la răposata „Arta"- am simțit că se produce cu adevărat fuziunea cu ai dumneavoastră, cu „compania asta dramatică", de la care am avut mai mult supărări decât satisfacții!

Vișinel: Da, da...

Balaban: Și de pă urma căreia v-ați cam înțolit cu toții, și buni și cabotini!

Vișinel: Și pentru al cui interes ne-ai târât în combinație?

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: V-am târât ca să vă formez, să intrați în ritmul vremii. Că mureați de foame, cu toți Hamleții voștri plângăreți și leșinați!

Vișinel: Ne-ai târât pentru Lizica! Și așa au venit și „Hamleții", fără care nu se poate, câtă vreme există spirit!

Balaban: „Spirit!! Știi tu ce-i aia „spirit", stârpitură „dramatică"?!... „Spirit", pe care nici cu cerșetoria nu l-ați putut hrăni!

Vișinel: Fiindcă așa-i pâinea artei, amară...

Balaban: Amară, amară! Dar umblați după jimbla „Gloriei"! Numărul, săracu! Elanul debordant al unei generații!

Vișinel: O s-o vedem! C-o să debordăm și noi!

Balaban (Îl privește cu bănuială și îngrijorare. Intră Tudorache și continuă într-un ton de rece amabilitate, întinzând lui Vișinel mâna, că și când n-ar fi fost ceartă) Așa...care va să zică...domnule Vișinel, rămâne cum am vorbit...(Apoi către Tudorache, doar pentru descărcarea nervilor) Ia cere, domnule, lui Scărlătescu, raportul de la Comunicații...Mișcă-te!

Tudorache: Am înțeles, domnule Director general.

Balaban (În momentul când cei doi sunt gata să iasă pe cele două uși opuse, căutând între hârtii și vorbind cât pentru Vișinel, cât în vânt): Așa ... Care va să zică... (iar după ce-au închis ușile) Ei, obraznicu! (Mai trântește câte ceva pe birou) Nu trebuia să-i permit! (Intră Tudorache)

Tudorache (Întinzând hârtia): Adresa celor de la Comunicații, domnule Director general.

Balaban (Aruncând hârtia deoparte, izbucnește silabisind): Tudorache, aici nu mai intră ni-meni ne-a-nun-țat!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Tudorache: Prea bine, domnule Director general.
Balaban: Te fac direct responsabil!
Tudorache: Am înțeles, domnule Director general.
Balaban (pe când Tudorache se îndreaptă spre ușă): Și pentru toată Direcția!
Tudorache (ieșind): Prea bine ...
Balaban: Știi c-a fost îndrăzneț...Să debordeze în adunarea generală!...Hm! Mai știi ce e în stare să facă canalia? (Trece cu o hârtie într-unul din birouri)
Vișinel (reintră furios, hotărât să nu iasă fără o promisiune. Se așează pe fotoliu) De aici nu ies fără rezultat. Ori mă duc la ministru. Dacă pierd adunarea asta generală...(după un timp intră Lizica, foarte elegantă. Vișinel se ridică)
Lizica: Bonjour.
Vișinel: Bonjour ... Dar ce cauți aici?
Lizica: Ce caut? Și la urma urmei, ce te privește?
Vișinel: Mă privește ...
Lizica: Am ședința comitetului...
Vișinel (surprins): Aa!
Lizica: Nu sunt secretară generală?
Vișinel: Unde te-am ales eu, ca să îngădui apoi să fiu scos din echipă!
Lizica: Nu te puteam ajuta mai mult. Aici, adică la balon, ca și la teatru, actorul trebuie să știe să joace ...
Vișinel: Afară din comitet, unde merge și dacă ai purtat acu!
Lizica (atinsă): Uite că merge!
Vișinel: Merge că te vrea Balaban ... Câtă vreme te crede c-ai fost actriță.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Lizica: Atâta numai că eu nu m-am îndesat nici la „Arta" voastră, nici la „Gloria" lor. Din pricina voastră lumea mă socotește o fostă actriță și o mare sportivă. Și, slavă Domnului, sportivă sunt..

Vișinel: Ești de toate, mulțumită mie și „Artei".

Lizica: Pardon, v-ați ridicat voi prin mine! Întâi la subvenții, apoi la fuziunea cu „Gloria"! Căci pentru voi m-ați dus la Balaban, de m-am pomenit actriță.

Vișinel: Dar, după ce ți-ai făcut interesele, ți-ai părăsit prietenii.

Lizica: Rolul pe care mi l-ați dat, l-am jucat bine, nu vă puteți plânge; că au ieșit atunci bune parale...Că, pe urmă toți ăia de la audiență am căzut în sport, iar nu vă puteți plânge, fiindcă de pe urma lui ne-a ieșit și mai bine.

Vișinel: Nu chiar la toată lumea...

Lizica: La unii mai mult, la alții mai puțin ... Eu nu sunt actriță, dar...

Vișinel: Slavă Domnului! ...Adică ești pe atâta, pe cât cuvântul „actriță"derivă de la ac...

Lizica: Pe atâta să fiu!...Ba poate nu sunt cine știe ce sportivă...

Vișinel: Nu prea ești nici asta...

Lizica: ...dar cu mintea mea de croitoreasă am știut să mă orientez, după ce repede m-am încredințat că lumea caută mai mult la picioare decât la cap.

Vișinel: Ai știut, ai știut, slavă Domnului! Dar crezi că eu am să mă las așa? Dacă nu mi se face dreptate, am să mă duc la

www.cimec.ro / www.mncr.ro

ministru. Și acolo știu ce am să vorbesc...(Se aude chiar Balaban vorbind dincolo de ușă)

Lizica: Du-te că vine ...Am să-i vorbesc și eu...(Vișinel iese grabnic, aproape liniștit. Lui Balaban, care intră) Bonjour, Coco ...

Balaban (indispus) Bonjour ...

Lizica: Dar ce? Parcă nu-ți sunt toți boii acasă ...

Balaban: A fost aici măgaru ... Vișinelu ăla al vostru, care m-a scos dintr-ale mele. Cu servitorul era să-l evacuez.

Lizica: Și ce vrea?

Balaban: Auzi! L-am scos din echipă, ca să-i pot înstrăina simpatia ta. Din rivalitate, închipuiește-ți! (Lizica e ușor flatată) Știind că tu ai avea preferință pentru un sportiv și că dacă nu mai joacă ... înțelegi! ...

Lizica: Dar liniștește-te.

Balaban: Și pretinde să-l aleg în comitet ...Uite, îmi pare rău că nu l-am scos de urechi.

Lizica: Mi-ai făgăduit că n-ai să mai fii gelos ...

Balaban (jignit de alăturare): Dar nu sunt ... Îmi pare rău!

Lizica: Ba mi se pare că tot a rămas ceva urmă ...

Balaban: Dar n-a rămas, ma chere. N-a fost de unde.

Lizica (Apucându-l de umeri și căutându-i ochii): Fiindcă vezi tu ... are și el ceva dreptate ... Nu te irita. Întreabă-te singur dacă te-aș fi iubit chiar atât, de n-aș fi știut c-ai fost cândva căpitan de echipă ...

Balaban (revenindu-și puțin; apoi în ușoară melancolie): Ei, draga mea ...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Lizica: De un lucru îmi pare rău: că nu te-am putut apuca pe când jucai!

Balaban: Crezi că mie nu-mi pare rău?...Și unde era publicul format de azi?

Lizica: Da...

Balaban: Și o presă la nivel?!...

Lizica: Ee!

Balaban: Atunci ea nu vedea nici un interes în ostenelile noastre. Încă nu-i renta!...Nimeni nu se ocupa de noi și luptam cu împrejurările vitrege și cu indiferența. Cu indiferența, dacă nu cu ostilitatea! Eu mai vorbesc de box, față de care lumea era chiar tolerantă.

Lizica: Hm!

Balaban: Până la grosolănie, ma chere...Ce zic? Până la brutalitate! Tu n-ai văzut boxeuri bătuți! Bătuți de public! Nu mai vorbesc de huiduieli...

Lizica: Asta-i culmea!...

Balaban: Ne huiduiau, soro, că boxul nu era încă în gust...Pe încetul apoi publicul s-a format, iar azi îl acceptă toți că e la modă!...Și rentează! Și hop și presa ...Că-i și ea cu moda și cu afacerea. Că azi până și cinematografele dau la jurnal, măcar așa...un mizilic.

Lizica: Da, aproape regulat.

Balaban: Dar ca să fie câștigați pentru arta asta grea toți, de la maidan la ministru, noi a trebuit să îndurăm. Vorbesc de prima generație...

Lizica: Tare-mi pare rău că nu te-am putut apuca!

Balaban (nostalgic) Ee! Tempi pasati!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Lizica (pe când aude mișcare și vorbă afară și mai îndepărtându-se): Poate că-s chiar ăi din comitet. Vorbeam de Vișinel ...Caută un chip și-l împacă.

Balaban: Vrei element slab în echipă?

Lizica: Poate c-ar încăpea și el în comitet ...

Căpitan Cotache (intrând întâiul, cu un sfârșit de frază): Dacă vrea să stea în divizie, unde e fotbalul selecționat.

Soitaru (intrând după Cotache, de astă dată bine înțolit și având „Scena" și alte ziare în mână și salutând roman) Salve!

(Tudorache, intrat și el după ceilalți, are o ținută mai țeapănă ca de obicei)

Balaban (ridicând și el mâna): Salve!

Lizica (ridicând amândouă mâinile și arătând în stânga o telegramă și în dreapta o scrisoare): Și ceva salvare!

Cotache (aparte lui Soitaru): Președintele și secretara tot cei dintâi la datorie.

Soitaru: Mmmda...

Cotache (tușește pentru sublienere; apoi lui Balaban) Ave, Cezar Balaban!

Balaban (răspunde încă o dată cu același salut)

Lizica: Vă așteptăm și cu ceva secrete...(Ridică iarăși mîinile)

Balaban (luând de pe birou niște hârtii, în mers): O clipă să mă așteptați. Dau o lucrare (Iese pe ușa din stânga)

Lizica (urmărește tablouri pe pereți ori hârtii de pe birou)

Cotache (continuând conversația întreruptă): Cum îți spusei, pentru mine „Universitatea" s-a dus! Fost-a-i lele cât ai fost...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Soitaru: Te înșeli dacă-ți închipui că trebuie să se aibă în vedere numai tehnică și iar tehnică, ori mai știu eu ce cod, cu raport de cornere, de ofsaid etcaetera etcaetera.

Cotache: Lasă-mă, mon cher! Dacă ăstora din învățământul superior nu li se cere tehnică! ... Dar în sfârșit, am vrea măcar să vedem realizări.

Soitaru: Stai că poate „Fotbalul român" și „Scena" și-au făcut raportul de la Cluj...(caută în paginile ziarului) E „Scena" dee!

Cotache: „Scena" voastră, a actorilor și a lăutarilor...

Soitaru: Te înșeli. Aici sunt de toate, afară de politică.

Cotache: Și de ce anume afară de politică?...Nu e și ea un fel de sport?... Joc pe frânghie, tragere pe sfori.

Lizica: E mai mult tragere pe sfoară...

Cotache: E și asta. E de toate.

Soitaru: Noi însă politică nu facem...(Căutând prin pagini cu un ton distrat) Cu toate că ...am putea să ne avem partidul, că suntem destui și, mulțumindu-ne cu 2% din voința națională, să trăim și noi onorabil, fără muncă... (În căutare, citește titluri) „Max Redinhardt la Hollywood"...„Vulturii – Cadrilater, 4-2"...„Venus a învins pe Chinezu"...Este, uite! „Partida în sine reprezintă o întâlnire premieră pentru Cluj"...îîî (caută grăbit mai jos) „Și totuși o ciocnire de această valoare"... (Mai caută, a găsit și citește mai accentuat) ...îîî-da: „Căci ambele formațiuni sunt echipe de mari posibilități"...Auzi, „ambele"! „care pot furniza un spectacol cu mult superior"...(se uită la el sfidător)

Cotache: Pot furniza!...

Soitaru (citește): „De o parte se găsește tehnica și spectaculozitatea, reprezentată prin excelență de C.A.O. (gest

www.cimec.ro / www.mncr.ro

la Cotache), iar de cealaltă parte... (accentuând) avântul, dârzenia și entuziasmul într-un exponent ideal: (silabisind) „U-ni-ver-si-ta-tea" Auzi, domnule: „Ideal"! „Universitatea"! Se ține! (continuă) „Amalgamarea acestor posibilități"... Auzi: „Amalgamarea"!...(face mișcare ca și când ar vrea să adune „posibilitățile" cu amândouă palmele deschise ale mâinilor)

Cotache: Ei, farze de-ale lăutarilor voștri ...Citește marile cotidiene.

Soitaru: (arată trei mari cotidiene): Le am! (deschide unul dintre ele și se observă, una după alta, patru pagini sportive cu titlul mare, sus)

Lizica (părăsind cu ochii biroul și pereții): Și eu socotesc „Universitatea" în formă ...ba chiar capabilă de mari resurse...

Soitaru: Așa-i?

Lizica: Băieți buni toți...

Cotache: O fi fost ea vreodată ... Azi nu mai e, mademoiselle!

Balaban (revenind, din ușă): Dar de ce nu luați loc, domnilor? (Soitaru închide ziarul abia deschis, gata să continue discuția; apoi deschide ziarul din nou) Pe inginer cică nu l-am chemat, socotind că poate îl deranjez de la vreo lucrare; iar Turburel, mă gândii că...poate are vreun proces...

Cotache: N-are niciodată nici un proces, dar bine că l-ai dispensat. E un cârcotaș. Cu el, ca și fără el ... aici și la tribunal.

Balaban: Dar vă rog să ședeți ...care unde puteți...(rimează el glumeț, cu intenție)

Lizica (același joc): Iată că am șezut ...unde am putut ...fiindcă am avut...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban (lui Soitaru și căpitanului, arătând scaunele): Dragă Victore, mi se pare că ... ai și tu. Aici, Cotache...

Cotache (imitând pe Lizica): Hai să ședem ... ăia care mai avem ... Dacă mai avem unde să ședem ...

(Soitaru a deschis un alt cotidian, tot cu multe pagini sportive vizibile către sală și urmărește cu grabă și interes, în vreme ce se așează)

Balaban (cam șovăitor): Domnilor ...ceva în afară de ordinea de zi ...Nu știu ce să facem cu Vișinel, săracu... A venit și mi s-a plâns că o duce greu de când a fost scos din echipă...

Cotache: După propunerea dumitale ...

Balaban: Apoi ședința trecută i-am respins și candidatura la comitet ...

Cotache: Nu cumva te întorci?

Balaban: Drept să vă spun mi s-a făcut oarecum milă.

Cotache: „Oarecum" ori milă adevărată?...

Balaban: Mila nu e decât una, căpitane, dacă gândim creștinește.

Cotache: Milă de scandalgiu și șantagistu ăla?

Balaban: Alaltăieri nu ne-am gândit că, acum trei ani și mai bine, gestul lui a făcut primul pas al fuziunii dintre „Arta" lor și „Gloria" noastră, jucând el cel dintâi la un meci.

Soitaru: Exact.

Lizica: Sunt de părere să-l candidăm.

Cotache (în silă mare): Candidați-l...

Balaban: Nici o energie nu e bine să rămâie neutilizată.

Cotache: Utilizează, domnule...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Nu mai departe decât Ministrul meu ...mi-aduc aminte cât era de străin și indiferent pentru ceea ce fac eu de atâta vreme în slujba înzdrăvenirii rasei ...Am început însă să-l cultiv, să-l inițiez, l-am făcut curios, l-am stimulat, s-a îndârjit el, s-a entuziasmat, l-am făcut președinte de onoare la „Gloria", într-un cuvânt l-am format. Azi ar țipa în rând cu toți din arenă, dacă nu s-ar gândi că ... dec!

Soitaru: Exact. Eu l-am văzut cum se bătea cu palmele pe genunchi.

Balaban: E bine să fim înțelegători și cu Vișinel.

Cotache (tot cam în silă): Biine...

Balaban: Și acum raportul vicepreședintelui...(Soitaru ridică ochii din jurnal)

Cotache: Dar era vorba să-și arate domnișoara Lizica secretul.

Balaban: Uitai. Domnișoara are cuvântul!

Lizica (ridică îndată trei scrisori și o telegramă)

Cotache: Ia să te vedem, duduie!

Lizica (a luat o țigară și se întrec să i-o aprindă Cotache și Balaban. Cu grațioase scuze din ochi pentru căpitan, Lizica acceptă serviciul de la Balaban)

Cotache (resemnat, stingându-și mofluz chibritul ridicat sus): Ești mai incendios, șefule.

Lizica (după ce a tras un fum): Trei scrisori și o telegramă. Pentru că duminică ce vine, în trei, ne invită „Dunărea" la Galați și „Ștefan cel Mare" la Iași.

Cotache: Aha!

Lizica: Apoi, pentru de duminică, în patru, „Mureșul" la Arad, iar peste cinci, „Kosciusko" la Cracovia.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Soitaru (ridicând ochii din jurnal): Aha-aha!

Cotache: Acceptăm cu „Dunărea", cu „Mureșul" și Polonia; „Ștefan cel Mare" să ne mai slăbească ...Cu toate că nu-i în formă și i-am da o bătaie!

Soitaru: Poate că am găsi o zi și pentru ieșeni ...

Lizica: E adevărat că aștia ai domnului căpitan oferă și condiții mai bune: Cracovia de pildă dă 170.000 de lei, vreme bună, vreme rea, plus drumul și masa pentru băieți la locul ostilităților.

Balaban (cu oarecare gravitate din răspunderea prezidențială): Chestia trebuie studiată de aproape. E nevoie de o ședință specială.

Soitaru: Pe când ședință specială? Deocamdată am înainte Istanbulul, pe duminică ...

Balaban: Ne convoci pe marți, domnișoară...după ce am scăpat de Istanbul...

Soitaru: Așa da...

Balaban: Ei, ia zi-i, ispravnice...

Soitaru: Apoi Turcia, domnilor, după cinci zile de corespondență telegrafică, mi-a confirmat azi despre cei 150.000 de lei, pe care, vreme bună, vreme rea, avem să-i primim. Suma a și fost depusă la Bank of Bosphorus. Avem și avizul... (bătăi în ușă neauzite)

Balaban: Până aici, felicitări.

Cotache (ridicând și două degete): Idem.

Soitaru: Arbitrul ne vine de la Atena, cum am vrut.

Cotache: Minunat. Fiindcă rar grec să-i mistuie pe turci, de când cu Misolonghi...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Las' că nici noi nu ne bucurăm de mari simpatii la palicari, de când „Gloria" le-a tras un Misolonghi chiar la Atena ...Când am dus și portretul lui Alexandrescu-Cerbu în avion, să ne fie port-bonhour ... La Comunicații? (iarăși bătăi în ușă)

Soitaru: 75% reducere Constanța-Istanbul pe vaporul „România", cu patru locuri în afară de echipă. (Intră neobservat și șovăitor Ion Burlacu, întâi cu capul, apoi întreg. După el s-a strecurat Ionică Burlacu, în uniforma lui uzată de la Scorțeni și care nu-l mai încape)

Burlacu Ion (aparte feciorului): Tu trage-te îndărăt, Ionică, să pipăi eu întâi. Pe mine mă mai cunosc boierii...(Băiatul se retrage)

Balaban (descoperindul pe Burlacu intrat): Ce cauți?

Burlacu: Apoi...

Lizica: Un client al prăvăliei...

Cotache: Un client întârziat...

Balaban: Cum intri așa neanunțat?

Burlacu: Am ciocănit, cucoane, să am iertare...

Balaban: Nu asta...(cu gândul la Tudorache și căutând cu supărare spre ușă) Unde-i măgaru?! (Telefonul. Burlacu caută prostit în jur, pe pereți. Curând, Tudorache, neobservat, cel puțin de Balaban, vâră o clipă capul pe ușă, îngrijorat de răspunderea la care va fi chemat, fiindcă Burlacu a fost lăsat să intre neanunțat. Prin ușa deschisă mâna lui Tudorache trage de sumanul lui Burlacu, spre a-l scoate afară de-a-ndoaselea)

Balaban (în același timp la receptor): Alo!...Alo!...Vă salut, domnule Ministru...(în vreme ce Burlacu nu se dă) Totul în rânduială, Excelență ... Daaa, da, chiar acum se face...(în

www.cimec.ro / www.mncr.ro

același moment Burlacu este scos) Am onoare să vă salut...(lasă receptorul)

Cotache (ridicându-se): Apoi, dragă șefule, mi se pare că, pe ziua de azi, am cam isprăvit. Putem fi mulțumiți.

Balaban: Da, a fost o ședință rodnică.

Cotache: Eu mă grăbesc ... Au revoir. (Îi dă mâna)

Balaban: Au revoir.

Cotache (de la distanță salută pe Lizica și pe Soitaru și se îndreaptă spre ușă)

Soitaru: Stăi, domnule, că și eu mă grăbesc.

Balaban (lui Cotache, în continuare) Așadar înțeleși ... (Cotache confirmă cu încă un salut roman ori bezea, de la ieșire)

Soitaru (dând și el mâna lui Balaban): Ce-a fost important s-a aranjat. Au revoir...(strigă după Cotache cu gazeta în mâna ridicată) Stai, domnule, să-ți mai arăt ceva!

Lizica (care s-a ridicat, mai înainte de a fi ieșit cei doi): Apoi, au revoir și eu...

Balaban (sărutându-i mâna): Peste câteva minute închid și eu prăvălia, că trebuie să plece în curând și bulibașa. Dacă te găsesc unde știm, facem un tour la șosea...

(Lizica aprobă mut și iese. Intră Tudorache.)

Tudorache: Domnule Director general, mai e un țăran ...

Balaban: Parcă a fost unu adineaori ...

Tudorache (încurcat): Lasă ăla. Ăsta e altul. Ăla intrase neanunțat și ... i-am spus că nu se cade...

Balaban: Bine, bine, să intre. Dar iute.

Tudorache (deschide): Intră, moșule...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu: Săru'mâna, boierule...(Tudorache iese).

Balaban (fără să caute la țăran decât în fugă): Repede, moșule, că mă grăbesc! (Deoarece Burlacu, umil, zâmbitor, tace, fiindcă nu e recunoscut) Haidi, ce este?

Burlacu: Apoi ...bine ar fi, cucoane.

Balaban (Iritat, ridicând ochii): Și dacă-i bine, ce mai vrei? La Minister vin doar d-ăia la care nu li-e bine...

Burlacu (constată cu smerită părere de rău): Nuuu mă mai cunoști, boierule...

Balaban (agasat, parodiind): Uite, dom-le, că nu te cunosc...

Burlacu: Nu-ți mai aduci aminte de-atunci?...

Balaban (același joc): Uite că nu-mi mai aduc aminte de atuuunci! Dac-ar fi să păstrez aici (arată la cap) pe toată lumea care mi-a trecut pe sub ochi de când slujesc Statul, acum m-ai găsi în altă parte ...Dac-ai putea să intri acolo ...(Face un gest, ca să se înțeleagă ospiciu)

Burlacu: Apoi noi ...

Balaban: ....unde nici nu m-ai recunoaște după îmbrăcăminte...

Burlacu: Apoi dumneata tot boieru ăla rămâi, cucoane, oriunde te-ar pune...

Balaban (un moment bănuiește aluzia, dar curând își dă seama de inocența lui Burlacu): Haidi că n-am vreme de pierdut!

Burlacu: Acu patru ani, cucoane...

Balaban (mai iritat): Acu patru săptămâni să fi fost! Să nu mai pierdem vremea, că te dau afară...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu: Chiar în odaia asta!... (Balaban caută cu mintea, dar mereu enervat) Când venisem cu iapa...

Balaban (Se preface că-și aduce aminte, ca să incheie): Parcă-mi aduc aminte ...Haidi!

Burlacu (ca să-și amintească bine): Când mi-ai luat băiatu, cucoane.

Balaban: Pentru Scorțeni?

Burlacu: Așa, boierule!

Balaban: Cu iapa?!

Burlacu: Cu iapa, cucoane! Uite că mă ții minte...

Balaban: Îi mai fi venit iar cu o gloabă să mă superi...

Burlacu: Dar nu mai am, cucoane... Am boi.

Balaban: Îi fi venit acum cu boii!

Burlacu: Ba am venit pe jos, boierule... Cu băiatu...70 de kilometre.

Balaban: A terminat la Scorțeni?

Burlacu (fără mare bucurie): Apoi așa s-arată c-a termenat.

Balaban: A terminat ori s-arată?

Burlacu: Apoi ... boieru de la Scorțeni spune că acolo nu l-a mai ținе, că nu mai are clas pentru el...

Balaban (în mânie reținută): Uite acum îmi aduc aminte de dumneata.

Burlacu (înseninat): Așa-i, boierule?

Balaban: Da, da...Și am să fac pentru dumneata o școală, ca să nu se mai isprăvească niciodată!...Să intri acolo cu toată familia - și cu vitele! - și să ieșiți când o veni popa să vă ducă!

Burlacu: Dar nu te supăra, boierule ...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Îi dă Statul școală de pomană, ba aproape cu de-a sila, că-mi aduc aminte că nu prea-ți ardea de viitorul băiatului și te-ai fi mulțumit mai bine cu ceva la buzunar, dar după ce l-ai pus la Stat cu de-a sila, nu se mai urnește de acolo! Te așteaptă și cu leafă!...Poate vrei pentru el pensie?...

Burlacu (cu o rară speranță în ochi): Ce-i aia?

Balaban (reținându-se): Tot școală! O școală în care însă nu doar mănânci, te plimbi, dormi și iar mânânci, iar Statul plătește!

Burlacu (înțelegând în sfârșit bătaia de joc): Te-ai supărat, dar nu am cu ce-l ține, boierule.

Balaban (strigă): Și ce mă privește?! Pune-l la muncă!

Burlacu: Dar el zice că nu-i pentru muncă ... Și toată vara s-a uitat la mine.

Balaban: Uită-te și dumneata la el! Ce-mi vii aici?

Burlacu: Apoi ...să nu fie cu supărare, am venit, cum ne-a fost vorba, să-l punem la Stat...

Balaban: La staat?... Dar ce crezi dumneata că-i Statul?!...Șopron unde să se adăpostească de vreme rea toți trântorii?

Burlacu: N-am zis, cucoane...

Balaban: Ori vacă cu lapte?

Burlacu: Dar nu-i, boierule, păcatele mele...

Balaban: Ba vacă e! Una de 70 de kilometri! Să sugă cine s-o nimeri! S-o întindem toți din toate părțile!

Burlacu: Nu te supăra, boierule...

Balaban: Ba mă supăr! Că-mi vorbești ca și cum eu aș fi Statul!...Du-te la miniștri - ei sunt! Ei sunt cu pâinea și

www.cimec.ro / www.mncr.ro

cuțitul!...Ori la vreun deputat...Câți îmi vin mie! Și nu ca dumneata! D-ăia cu licențe, și cu spete și cu doctorate! Toooți hai să se puie la Stat...

Burlacu: Iertare, cucoane..

Balaban: Săăăracu Stat!

Burlacu: Îndură-te de noi, că ești boieru nostru și stăpânu nostru...

Balaban: Suuunt, suuunt de toate, dar n-am putere.

Burlacu (scărpinându-se după ceafă): Ai, cucoane ... Măcar ceva, că n-am cu ce-l hrăni și mănâncă cât trei...

Balaban: Va să zică pofta nu-i lipsește...

Burlacu: E și alegător, cucoane...

Balaban: Nee! Atunci du-te la un deputat... La deputatul dumneavoastră...

Burlacu: Dar noi n-avem...

Balaban: ... dacă-i place să manânce!

Burlacu: Îi place și-i cu mofturi, de când cu Scorțenii. Că dacă noi toți mâncăm ciorbă de urzici ori ștevie, el nu!

Balaban (iritat și contrariat, după ce a înțeles despre ce alegător este vorba): Aa!

Burlacu: Ți-o ajuta Dumnezeu...

Balaban (care s-a mai muiat ceva): Să vedem ...Poate diurnist.

Burlacu (crezând că e o anumită slujbă, încântat): Și la asta săru-mâna. Se pricepe la orice, că are carte bună. Dumnezeu să te ție!...

Balaban (după ce s-a mai gândit): Da ...numai diurnist ...(Îl fixează) dacă a fost bun la învățătură ...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu: A fost cucoane, vai de mine! L-aș fi omorât ...După atâta cheltuială de la Stat...

Balaban: Și dacă are și scrisoare frumoasă!

Burlacu: Asta o are cucoane! O are ...rar așa ceva ... (Întrerupt de telefon, Burlacu a tresărit și continuă, mai mult pentru sine, în vreme ce Balaban ia receptorul) Se poate?...Vai de mine!

Balaban (la aparat): Da, domnule Ministru ...(la auzul cuvântului ministru, Burlacu se face și mai smerit și mai respectuos pentru loc, parcă ar colabora cu atitudinea lui la menținerea bunei dispoziții din departament) Da, domnule Ministru...(ia de pe birou niște hârtii, apoi ieșind, lui Burlacu) Așteaptă aici...

Burlacu: Aștept, boierule, aștept, săru-mâna...(Pe când Balaban iese) Cum să nu aștept!

Balaban (când să iasă): Să vedem ce zice și Înalt Prea Sfinția Sa...(Face semn către biroul ministrului. Apoi văzând că n-a înțeles) Mitropolitul!... (Burlacu se chinuiește cu mintea și parcă înțelege)

Burlacu (rămas singur, mulțumit, dar totuși scărpinându-se după ceafă, examinează interiorul luxos) Ionică, Ionică, unde nu dă Dumnezeu să te văz și pe tine la Stat, într-o strană ca asta... și să mânci cât ți-o cere inima ...

Tudorache (intrând): Ți-a spus domnu Director general să aștepți aici.

Burlacu: Așa, așa să trăiți...

Tudorache (cu o căutătură de parcă l-ar recunoaște și îndreptându-se spre ușa din stânga): Bine ... dar dă-te mai încoa.

Burlacu (trăgându-se mai spre ușă): Iaca mă dau. (Unul lângă ușa de către coridor, celălalt la ușa din stânga, se pândesc din ochi. Burlacu îl știe pe Tudorache și, ca pe om al ministerului ce

www.cimec.ro / www.mncr.ro

este, n-ar vrea să-l indispună chiar acum, căci își închipuie că și el e cunoscut de ușier)

Tudorache (fixând pe Burlacu, care se scarpină după ureche, cu privirea alunecându-i în altă parte): Parcă l-aș cunoaște și nu știu de unde să-l iau ...

Burlacu (căutând pe furiș spre Tudorache care a deschis ușa și iese): Le-o fi de hârtiile alea de pe masă... Parc-ar fi bani! (Un timp. Apoi un oftat de ușurare, amestec de grijă și nădejde. Se uită pe pereți) Ce de-a boieri aici pe pereți!... Și vite de la Stat!...Toate hrănite...Dacă au cu ce! (Dă din cap cu admirație. Sună telefonul. Burlacu tresare, apoi derutat, caută împrejur cu răspundere tot mai mare, ca la incendiu. Telefonul sună iar. Burlacu se apropie și sprijinind mâinile pe genunchi, se apleacă și se apropie cu nasul de aparatul care s-a oprit, se uită și ascultă fără să apropie urechea, mai apoi o pleacă... Sună iar. Burlacu tresare și dă înapoi, în apărare. Apoi se uită împrejur, convine că e pe cale să facă ceva nepermis; s-a decis și ia în mână receptorul, îl dă ba în nas, ba în ureche, în sfârșit îl potrivește după sunet și strigă tare) Halău!..., Halău, halău! Spune, conașule, spune!... Eu sunt!...Apoi cu!...Ion Burlacu de la Buciumeni...(Contrariat, în așteptare) Hai?... Halău, conașule...Așa...Spune-mi, să-i spui boierului... (cu regret) S-a depărtat! (Pune receptorul cu mare grijă la loc) Zice că-i Morărescu, dar nu dă cuvânt boierului ...Și taman acu-i arde și lui...(rămâne cu ochii pironiți asupra receptorului, la o oarecare distanță, în tăcere, și așteaptă vreme mai îndelungată, ca o mâță care ar vrea să prindă un șoarece, gata să se iveaască. Intră Balaban)

Burlacu: Boiarule, o sbârnâit tilifoiu!

Balaban: Când?

Burlacu: Aacu a plecat...

Balaban: Și n-a alergat nimeni din birouri?

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu: Nu, boierule.
Balaban: Și dumneata pentru ce n-ai pus mâna?
Burlacu: Am pus, boierule...
Balaban: Și ce-ai zis?
Burlacu: Apoi ...i-am zis „halău"...
Balaban: Ei, pe urmă?
Burlacu: M-a întrebat cine sunt.
Balaban: Și i-ai știut spune?
Burlacu: Apoi ... Ion Burlacu...
Balaban: Brava! ...Și nu l-ai întrebat cine e?
Burlacu: Mi-a spus singur, cucoane...
Balaban (răstit): Ei, cum îl cheamă?
Burlacu: Parcă Morărescu zicea ...
Balaban (obosit de conversație și înțelegând că a fost Lizica): Bine, bine, lasă-l ...
Burlacu: Parcă era un băiețaș, după glas.
Balaban: Bănuiesc ...
Burlacu: Că m-a batjocurit...Mi-a zis „cocă"...
Balaban (stăpânind un zâmbet): Bine ...Uite ce e, moșule...(telefonul sună) Alo!...Eu, eu...(înseninat) Da, da...Balaban. Chiar el în persoană.
Burlacu: Așa-i că-i el?! (Balaban îi confirmă din cap): Bine că l-ai apucat , boierule ...Că la mine n-a vrut să stea.
Balaban (la aparat): Da, da, vorbeai cu un om de aici din birou ...Un țăran ... (Râde. Râde și Burlacu pentru întâmplarea cu telefonul) Treci iar pe aici?...Bine. La revedere! (lasă receptorul) Uite ce e, moșule: dacă zici că are certificat bun, ți-l primesc, cum spusei, ca diurnist ...Că avem lucrări urgente ...
Burlacu: Și la astea. Se pricepe cucoane, la orice.
Balaban: Să facă o petiție ...O cerere să facă și să mi-o dea cu certificatul ...
Burlacu: Să facem, cucoane...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Zici că a fost bun la învățătură?!
Burlacu: Mai încape vorbă?!
Balaban: Că altfel umbli în zadar ...
Burlacu: Bun, cucoane!
Balaban: De unde știi? Ai văzut certificatul?
Burlacu: Apoi ... eu carte nu știu, cucoane, dar șușuficatul l-am văzut.
Balaban (montat, sarcastic): Aha!... Știi că și eu am văzut Mărcuța?...Nu știi ce e acolo...
Burlacu (cu modestie): Apoi noi nu știm, boierule...De unde să știm?
Balaban: O casă cu mai multe rânduri, unde se adună tot d-ăia cu capul mare...(Deși face și un gest la cap pentru nebunie, Burlacu înțelege totuși o casă mare, unde se primesc numai fețe boierești, și mut, privește cu respect), dar înăuntru până acum n-am fost...(Burlacu se miră sincer). Ei bine, dacă dumneata n-ai fost la Mărcuța, poți să spui că știi ce e acolo?
Burlacu: Drept, boierule, drept...Oameni ca de alde noi n-au ce să caute acolo. Și chiar să ajungă n-ar ști să se afle...(Balaban se uită la Burlacu lung, cu îndoială, apoi prinde să râdă, dar tot bănuitor. Râde și Burlacu cu mirare, cu înduioșare și umilință. Dar neîncrezător, Balaban iar cade la îndoială, bănuind batjocură; și atunci Burlacu din nou își oprește râsul și devine respectuos, păstrând distanța).
Balaban (convins că n-a fost intenție de batjocură, redevine serios și apucă receptorul): Dă-mi, domnișoară, interurbane (lui Burlacu). Îți spun acum cât cântărește Ionică al dumitale!
Burlacu: Dar a fost bun, cucoane...Că l-a și pupat boieru ăla de la Scorțeni ...
Balaban: Frate-meu?
Burlacu: Chiar fratele dumitale, cucoane.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Am spus domnișoară, interurbane! (Apoi lui Burlacu, ținând însă receptorul tot aproape) Și tot acu să vedem ce-i și cu pupatu ăla... (Balaban contrariat la aparat, iar Burlacu mimează ușor tot timpul, ca și cum ar vrea să ajute să iasă bine.) Ceee?...Dar lasă-mă, domnișoară, nu te mai irita!...Ce te-a apucat?! Suntem oameni serioși... Aici Agricultura!...Agricultura și Domeniile!...Dar n-a fost nici un pupat pentru dumneata...Ce Dumnezeu! A fost o convorbire lăturalnică... Avem și noi afacerile noastre de serviciu...Teee iriți fără motiv...(Alt ton) Tare mai sunteți nervoase...Balaban! Cezar Balaban, Director general la Agricultură... Ce dracu! Doar nu suntem oameni de pe drum...(Mai dulce) Așa-i că ne-am împăcat? Acum fii drăguță și dă-mi Scorțenii...Gimnaziul „Crăciunescu"... Direcția gimnaziului din Scorțeni...Grozav trebuie să fii de sperioasă la sărutat!...(un timp. Apoi tare) Alo!...Alo Scorțenii!...Alo Scorțenii!...Scorțenii?...Gimnaziul inginer „Crăciunescu"?....Alo Scorțenii!...Aici Agricultura! Ministerul Agriculturii și Domeniilor...Alo Scorțenii!...Chiar tu, Mitică!...Aici Cezar!... Pa, puiule!...Alo Scorțenii!...Lasă-ne domnișoară, că suntem grăbiți!...Alo! Tu, Mitică?...uite, dragă de ce este vorba...(mimat mereu de Burlacu, care e în mare tensiune) fostul tău elev...care a terminat în iunie...și pe care-l cheamă...(lui Burlacu, care se oprește din mimat) cum îl cheamă, moșule?

Burlacu: Ionică!

Balaban (răstit): Și mai cum?

Burlacu: Ionică Burlacu, săru-mâna...

Balaban (în receptor): unu Burlacu Ionică... Burlacu Ion!...Aaaașa. Ei, Burlacu ăsta îmi cere un loc de diurnist...I-aș da, fiindcă tot eu ți l-am dat bursier...Da, da...Și aș vrea să mai fac ceva pentru tată-său, că are copii berechet ...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu (pe când Balaban ascultă la aparat, cu gura pe jumătate): Mai fă, cucoane,...Dacă puteți, să mai așezați vreunu, Dumnezeu să vă răsplătească...

Balaban: Bine. Însă mai înainte de a-l purta pe om cu forme și certificate, vreau, mă înțelegi, să știu cât trage la cântar ...Dar se înțelege că băiatul!... De voturi și de politică ocupă-te tu și cu Romeo... Eu fac aici administrație, nu mă uit nici la liberal, nici la țărănist...Cu toate că... dar, în fine...Mă interesează care va să zică dacă nu cumva a fost o loază... (Se întunecă și cu receptorul la ureche, clatină din cap amenințător către Burlacu, care a sfeclit-o) Fire-ați ai dracului să fiți! Uite unde se duc banii Statului...

Burlacu (cu ton și ochi de implorare și de mare sinceritate): Așa mi-a spus, boierule... (Întoarce capul cu îndoială spre coridor, cu pornire împotriva băiatului de dincolo de ușă)

Balaban: Om bătrân!

Burlacu: Dumnezeu de sus mi-e martor și să mă facă praf!

Balaban: Taci!

Burlacu (aproape de resemnare, dar în mare durere, gata să plângă): Blestem e ăsta pe noi, cucoane...

Balaban: Taci, îți zic! Că eu te fac praf! Nu trebuie să se mai deranjeze Dumnezeu.

Burlacu (plângător): Fă-mă, că boier ești și stăpân mi-ești....

Balaban (mustrând și cu capul): Te-am simțit eu și cu pupatu!

Burlacu (în luptă cu sine, știind că băiatu n-avea pentru ce să-l mintă în acest punct): L-a pupat!...Că dac-aș ști că nu l-a pupat, cu mâinile astea l-aș sugruma... Să mă mintă și la asta?!

Balaban (la aparat, ros de îndoială și enervat, uitându-se la ceas): Poate că-l confunzi cu altul, Mitică... Fire-ar ai dracului să fie că m-au obosit!

Burlacu: Păcatele mele, boierule...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Bine...dar taică-său îmi bate capul că l-ai și sărutat la sfârșit ... N-aș vrea să facem o nedreptate. Ar fi neuman, Mitică ... (Întors întâmplător către portretul ministrului aducător de noroc, Burlacu își face cruce mare. Balaban continuă la aparat fără specială schimbare de mină și ton, fiind de-acum plictisit de afacere) La sport, zici?...Excelent?...Fenomen?...

Burlacu (neînțelegând ce este sportul, iar prin „fenomen" și „excelent" înțelegând ceva rău, duce palma la creștetul capului disperat): Vai! (Întoarce capul spre ușă și-l clatină amenințător pentru băiatul nevăzut).

Balaban (în continuare la aparat): Mersi... Muncă și iar muncă... Ne ducem crucea... Au revoir... (lui Burlacu) Apoi am cam bănuit...(Burlacu mereu muncit) Spune fratele meu că, într-o privință, a fost chiar excelent...

Burlacu (aproape să-l biruie plânsul pentru „excelent"): Să-l fi luat dracu încă din mă-sa, cucoane!

Balaban (scos din răbdări): Hoo, moară stricată! Ce te-a apucat?

Burlacu: Nu ne pedepsi, boierule... Nu ne pedepsi...

Balaban: Dar nu înțelegi că e bine?...

Burlacu (ochi mari): Ha?

Balaban: Mi-a spus că l-a pupat.

Burlacu: L-a pupat?

Balaban: L-a pupat și ți-l primesc ...

Burlacu: Boieru nostru, boierule!...(Se repede să-i sărute mâna)

Balaban (se cam opune și în sfârșit îl împiedică): Ești om în toată firea...

Burlacu: Dumnezeu să te aibe în paza lui, boierule, și să-ți împlinească toate poftele. Simțeam eu că nu poate să fie rău. Că nu-i băiat rău.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Da, da, e destul de vrednic... și săritor, mi-a spus și frate-meu.

Burlacu: Când pleca și când venea de la Scorțeni una îi spuneam, boierule: „Numa de carte să ții, Ionică tată, numa de carte... Să nu faci nicio supărare boierului de la Scorțeni"...

Balaban: Ne-am lămurit... și acum repede acasă și să mi-l trimiți cu certificatul și cu jalba...

Burlacu: Îl am aici, cucoane.

Balaban: Ce?

Burlacu: Băiatu ...

Balaban: Și de ce nu spui, omule?... De ce nu l-ai adus înăuntru?

Burlacu: Apoi ziceam că noi ne mai cunoaștem ...

Balaban: Haidi, iute!

Burlacu (a deschis ușa și către băiat din ușă): Mă, Ionică, mă ! Hai că te cheamă, boieru, mă!

Tudorache (arătându-se și el cu mâna pe umărul lui Ionică Burlacu și doar atât cât să vadă Balaban că nu intră neintrodus): Așa...la domnu Director general... și prezantă-te frumos... (Iese).

Balaban (văzându-l pe Burlacu Ionică apărând într-o uzată uniformă de gimnazist și cu bască, cu mișcări și ținută quasi-militărească): Aha!

Burlacu Ion (petrecându-și băiatul din ochi, cu o grijă ca și când ar vrea să-i sugereze să se poarte așa, încât să nu strice ceva din ce s-a pus la cale): Uite că boieru se-ndură, Ionică...

Burlacu Ionică (basca purtând-o pe cap cu o oarecare timiditate, în vreme ce directorul a ieșit de după birou în întâmpinare): Vă salut, domnule Director general (Balaban îi dă mâna, băiatul se înclină, după el schițează mașinal o ușoară înclinare a capului și tatăl, fericit că fiul e oarecum socotit între boierii care îi dau mâna)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban (i-a pus mâna pe umăr, apoi s-a tras puțin înapoi și dintr-o ochire, măsurându-l în întregime): Bun!... Ai și certificatul?

Burlacu Ionică (începând să caute în buzunarul de sus al tunicii): Îl am, domnule Director general ...

Tudorache (vârând capul pe ușa de la coridor): A plecat domnu Ministru!

Balaban (lui Burlacu Ionică): Hai că mă grăbesc ...

Burlacu Ion (care, în mină și mișcări, colaborează cu amândoi): Îl are, cucoane... Caută bine, Ionică!

Balaban (după ce băiatul a scos din buzunarul tunicei certificatul și l-a înmânat, iar el, fără să privească atent l-a aruncat pe masă): Și să faci o petiție cu timbru, prin care ceri un loc de diurnist la noi... (Bătrânul dă din cap la fiecare vorbă și face gesturi la fiecare amănunt către băiat, ca să știe)

Burlacu Ionică: Prea bine. Să trăiți, cucoane...

Balaban: După masă, la patru, să te afli în arena „Gloria"...

Burlacu Ionică: Am înțeles ...

Balaban: E o probă de juniori și vreau să te cântăresc. Ușierul îți dă adresa „Gloriei"... (Intră Lizica)

Burlacu Ionică: O știu...

Balaban: Mai depinde de tine... (La vederea Lizicăi) Ee! Uite să-ți prezint pe tânărul Burlacu Ion, o făgăduială în fotbal... (Joc la Burlacu tatăl)

Lizica (cu interes crescând pentru tânăr): De unde știi?

Balaban: Vorbii acușica cu Scorțenii, unde și-a făcut băiatul studiile... Cu frate-meu Mitică, directorul, care spune că-i excelent... (Burlacu–tatăl aprobă de astă-dată înțelegător)

Lizica: Ce spui?!

Balaban: Adică chiar fenomen zicea... (joc la bătrân)

Lizica (care nu mai ia ochii de la tânăr): Ar fi ceva!...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban: Mă rog, rasa sănătoasă a satului! Și ăștia trebuie formați...
Lizica: Sunt curioasă.
Balaban (cu ochii la Ionică): Da, să vedem numai dacă-i miruit... Așadar ne-am înțeles, moșule...
Burlacu Ion: Ascultăm, cucoane, și să trăiți, că taare!...(Aducându-și aminte că mai cu seamă fiul trebuie să mulțumească, se întrerupe și se adresează lui cu un ton, ca și cum i-ar vorbi aparte) Mulțămește boierului, Ionică!
Burlacu Ionică: Vă mulțumesc, domnule Director general, să trăiți! (Balaban sună)
Lizica: Da, da să vedem...
Balaban (lui Tudorache care intră): Mașina, Tudorache, că mă grăbesc...
Tudorache: Este, cucoane!... (Se îndreaptă spre cuier de unde ia pălăria)
Balaban (în vreme ce primește pălăria, se îndreaptă către Lizica în ton de înțelegere): Pot să te las unde vrei cu mașina și pe urmă o iau spre Finanțe.
Lizica: Bine, mersi.
Burlacu Ion (aproape de ușă, plecat și făcând loc directorului): Sărutăm mânile, cucoane. (Apoi, după ce pe ușa deschisă de Tudorache încovoiat, a ieșit Balaban cu Lizica înainte, face din cap către fiu-său pentru director, cu adâncă pătrundere) Muuultă bătaie de cap!...(Mișcare de admirație din cap și din ochi la Ionică Burlacu).

(CORTINA)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

ACTUL III

În arena „Gloria"... O încăpere de scânduri (loja comitetului) dispusă cu deschidere spre stânga sau dreapta scenei, așa încât spectatorii meciului sunt văzuți cam în profil de cei ai teatrului, și arena o văd numai ei. O bancă și scaune pentru comitet. Pe peretele din fund, portretul fostului ministru de Agricultură și Domenii, Alexandrescu-Cerbu, care, ca port-bonheur, adusese clubului respectiv și succesul de la Atena.

Coruri de animatori (care, la fiecare repriză, se vor auzi de câte trei-patru ori pe toată durata meciului, se aud acum din arenă ceva mai înainte de ridicarea cortinei). Haide „Arta-Gloria"!...Tempo „România"! (La ridicarea cortinei, membrii comitetului, acoperiți, fumează agitați ca la un concurs de fumat și urmăresc jocul. Balonul se va auzi lovit pe toată durata meciului printre replici și zgomote ale arenei, când mai des, când mai rar. Lizica, în prada unor gânduri plăcute și cam absentă și aprinzând și ea, de câteva ori țigară, se uită cu pasiune la joc, urmărind în special pe Burlacu-fiul, care i-a câștigat inima sportivă, și mai face pași pe scenă. E însă urmărită de ochii geloși ai lui Balaban.)

Voci izolate din arenă: Henț! Henț! Henț!

Soitaru (lăsând să-i cadă monoclul de la ochi, se irită către necunoscuți): De unde „Henț", tâmpitule? De unde „Henț"?

Vișinel (în bună dispoziție, cu o cravată în mână): Asta o știe și el, da-i dă cu „Henț"!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Cotache: N-avem public! N-avem încă un public format.
Soitaru: Au și ei vreo patru elemente excelente...
Vișinel: Au!
Cotache: Au!
Vișinel: Au pe Bică... Au pe Mureșan, pe Buburuz ...
Cotache: Buburuz?... A se mai slăbi! Un soi de vițel fără prestanță, fără resurse.
Vișinel: Dar muncește enorm.
Cotache: Și cârtița muncește enorm.
Soitaru: În schimb, Bică are un joc savant, fin și degajat...
Cotache: Ce „fin", mon president?! Parcă duminica trecută i-a scos trei măsele unuia din „Dacia"!
Soitaru: Apoi dac'a intrat în el...
Corurile de animatori: Haide „Arta-Gloria"!...Tempo „România"! (se dezlănțuie un vacarm de apostrofe, de fluierături și huiduieli)
O voce: Ia-l de urechi, șefule!
Altă voce: Spală-i urechile!
Soitaru: În sfârșit se mai dezmorțesc.
Cotache: Dacă s-ar dezmorți numai ai noștri! Dar se simt obligați și damblagii de la „România", clujenii...
Vișinel: Asta-i!
O voce: Uite mitocanu!
Mai multe voci: Huo!
Alta: Atinge-l!
Cotache (lui Soitaru, care tocmai s-a servit cu o țigară): Ia dă mă și mie, mon president, că pe ziua de azi tabacherea mea nu prea e în formă.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Soitaru (întinzându-i tabacherea): În adevăr, aici înnebunești fără tutun.

Vișinel (întinzând și el mâna): Mi se pare că și eu înnebunesc.

Soitaru (oferindu-i cu grabă): Ia până nu-i prea târziu...

Lizica (a trimis unuia dintre jucători gest prietenesc de încurajare din mână și trece în avant scenă)

Balaban (ieșindu-i înainte, aparte, în mare iritație): De-acum văd că nu mai ai nici o rușine! (Soitaru și Vișinel urmăresc cu ochii altercația)

Lizica: Ei, ce-i? O încurajare...

Balaban: N-are nici un an în echipă băiețoiul ăsta și curg încurajările de la tine!

Lizica: Va să zică dacă m-am măritat, nu mai pot participa la stimulări.

O voce: Hai, Ganea, hai!

Balaban: Ești și cinică! Dar azi nu mai ești secretara comitetului!

Lizica: Dar sportivă și membră în club am rămas...

Balaban: Unde tot eu te-am ales! Și membră în club și secretară!

Lizica: Fiindcă eram sportivă! Altfel nu te-ai fi uitat la mine!

O voce: Tempo Buburuz!

Altă voce: Ai grijă Ghiță! Ghiță!

Balaban: Și tot eu, ăsta imbecilul, l-am ridicat și pe țopârlan!

Lizica: Ba, pardon, el s-a ridicat pe picioarele lui. Între noi, el singur se ține pe picioarele lui. Căci el face sportul și noi țipăm.

O voce: Ațin'te Verdeș!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Lizica: Și profităm cu toții de pe urma chibiților din tribune... Să ne facem merite, când om da și noi din picioare!

Balaban: Cu piciorul am să-l dau afară din toate! Obraznicu! Ți-a și răspuns la gest. (După ce Lizica se îndepărtează în arenă) Actriță mi-a trebuit!

Cotache (după ce a dat foc tuturor, cu ochii spre arenă și ridicând mâna, ca și când ar cere celor de alături să nu împiedice cu neatenția lor ceva din ceea ce destinul trebuie să fi pregătit în favoarea echipei „Arta-Gloria") Ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta!

Vișinel (odată cu ceilalți, dar mai rar, cu răsuflarea întreruptă): A! A! A! A!

Soitaru (odată cu Cotache și Vișinel)**:** A-iai-iai-iai-iai-iai-iai-iai-iai-ptii-re-ați ai dracului să fiți! Imbecilul! Imbecili! (urlete, aprobări din arenă)

Balaban (care fusese absent, se apropie de formă): S-a mai arătat ceva?

Cotache: Un imbecil!

Vișinel: Un idiot!...(Iritat, cu importanță și evoluând pe scenă) Ăștia ne scot din sărite!

Cotache: Cât pe ce să ne-aducă al patrulea gol...

(Balaban se îndepărtează de grup și continuă a se plimba agitat în avant-scenă)

O voce: Țineți pantalonii „Arta-Gloria"!

Soitaru (cu mare indignare): Nu i-a dat balon la vreme!

Vișinel: Nu i-a dat balon!

Altă voce: Pantalonii!

Soitaru: Avem câteva mămăligi în echipă...

Cotache: Avem!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Vișinel: Avem!
Lizica: Și încă d-alea indiscutabile și imparabile...
Cotache: Dar nu vă tulburați...
Soitaru: Cum să nu te tulburi?! Cum să nu te tulburi?!
Vișinel: Cum să nu te tulburi?!
Lizica: În cincisprezece minute nu mai dau ei două goluri să ne egaleze...
Vișinel: Asta e cam greu.
Cotache: Și apoi Verdeș, azi, e mai în formă ca niciodată...
Lizica: Da, da... Ia uită-te la el!
Cotache (uitându-se): Mai degrabă înghite balonul decât să-l lase să intre...
Corurile: Tempo „România"! Haida „Arta-Gloria"!
Cotache: Strajnic portar!
Lizica: Dar ce cusur are căpitanu!?
Cotache: A! Burlacu azi e într-o vervă îndrăcită.
Vișinel: Dar parcă e un făcut. Nu-i iese.
Lizica: Lasă că tot le mai dă un gol... Le mai acord eu unul!
Soitaru (făcând să-i cadă monoclu de la ochi): Crezi?
Lizica: Veți vedea... (Dispare în arenă)
Balaban (după ce caută în tabacheră o țigară, se adresează lui Soitaru): Dă-mi și mie o țigară.
Soitaru (oferindu-i, cu vagă aluzie): Mi se pare că, pe ziua de azi, nici tu nu prea ești în formă...
Balaban (ocolind): Am fumat mult azi...
Vișinel (cu aluzie necruțătoare): Da, că te văd cam agitat...
Balaban: Mă îngrijorează rezultatul...
Vișinel: Și pe mine...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Cotache: Mda...
Corul: Haida „Arta-Gloria"!
Vișinel: Hai, tată, hai!
O voce (în vreme ce încordarea comitetului e în creștere): Ia seama, Ghiță! Ghiță! (Aplauze în arenă)
Soitaru: Al dracului, a prins-o...
Cotache: A prins-o frumos... Au și ei portar bun.
Vișinel: Au!
Soitaru: Au!
Vișinel: Au!
(Se stârnește vacarm de huiduieli, de fluierături, zbierete și proteste)
Soitaru (care fusese neatent): Dar ce s-a întâmplat?
O voce: Huooo!
Cotache: Verdeș iar l-a înmuiat pe unu...
Altă voce: Huideo!
Soitaru: Mizerabilul, nu renunță la mijloacele lui!
Altă voce: Arbitru ăla inteligentu, unde ești? Unde ești?... (Alte huiduieli)
Altă voce (a unuia care se distrează cântând pe aria cunoscutei romanțe): Uuuunde eeești...? Uuuunde eeeești...?
Vișinel (din aceeași arie, ducând, ca din întâmplare, la mână, cealaltă cravașă, ca sulul de note la concert): Daaacăăă tootuuuși mai trăieeeeești?...
O voce: Huooo!
Vișinel: Uuuundeee eeeești?...
Altă voce: Huideoooo!
Vișinel: Uuuuunde eeeești?...(Apare Lizica)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Cotache: Dar lăsați-i să urle! Dacă nu i-ar mai atinge Verdeș, ar începe să atingă ei.

Vișinel: Asta-i!

Cotache: A căpătat și „România" un picior, și-i foarte sensibilă când capătă ea.

Lizica: Chiar foarte, foarte...

Cotache: Și, din fericire, a căpătat chiar în persoana unuia care prea se vârâ.

Soitaru: Și dacă te alegi cu un penalti?

Balaban (aparte lui Cotache): Dacă au ajuns în „Gloria" să dea tonu actorii!

Cotache: Dar nu vedeți că urlă numai ai lor?

Lizica: Uite-l că se ridică...

Vișinel (cu dispreț și nepăsare): Se ridică!... (Balaban din nou se retrage spre avant-scenă)

Soitaru: Ceea ce te îndârjește mai mult e că Verdeș le caută!

Cotache: Altfel nu le-ar găsi.

Corurile: Haida „Arta-Gloria"! Tempo „România"!

Cotache (după un joc agitat, care-și găsește răsunet în manifestările publicului, apoi o scurtă oprire de respirație, face o strâmbătură ca și cum i s-ar fi scos o măsea și duce mâna la inimă)**:** Aa! (Aplauze)

Soitaru: Ptiii-re-ați ai dracului să fiți!

Vișinel: Ai dracului să fiți!

Balaban (apropiindu-se iar): Ce-i?

Cotache (cu glas stins și mereu cu mâna la inimă)**:** Am primit un gol...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

(Aclamații și huiduieli pentru „România". Balaban face un gest de indignare al omului nepăsător, nemaiavând răspundere și se îndepărtează)

Soitaru: Ptii!

Vișinel (și el): Ptii! (Se plimbă agitat cu conștiința răspunderii. Aclamații și huiduieli)

Soitaru: Începem să ne prostim!

Vișinel: Ne prostim!

Soitaru: Mi se pare că-i iau la palme!

Vișinel: Numai la palme!

O voce: Ține-ți pantalonii!

Tudorache (arătându-se în dreapta lângă balustrada lojii, cu basca pe cap și cu mină amenințătoare spre arenă) Ofsaid! Ofsaid!

O voce: Huo, arbitru!

Tudorache: Ofsaid, pezevenghilor!

Alte voci: Huideooo! Huideooo!

Prima voce: Pune-ți ochelari!

Tudorache (și mai întărâtat): V-a ieșit cu șarlatanie! (Amenințând în direcția arenei, el dispare tot, în dreapta)

Altă voce: A-ha-ha!

Cotache: Am ajuns la margine.

Balaban: Ne-a trebuit Burlacu căpitan!

Corurile: Tempo „România"! Haida „Arta-Gloria"!

Soitaru (cu descurajare): Începe să se tâmpească și Burlacu. Câtă nădejde am pus...

Balaban: Eu cred că e tâmpit din mă-sa...

Lizica: Care va să zică am încasat...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Cotache: Golul de care vorbiai...
Lizica: Al meu încă n-a sosit și nu disperez... La urma urmei îi mai depășim cu un gol și pe ăsta nu-l fac...
Cotache: Poate că ăsta era...
O voce: Henț!
Alta: Nu-i henț!
Altă voce: Unde ești arbitru?
O voce: Tempo Buburuz!
Soitaru (Cată la ceasornicul de la mâna căpitanului): Știi că nu mai e mult?...(Îngrijorat, începe și el să animeze, îndemnând împreună cu publicul invizibil, și după el Cotache și Balaban și apoi Tudorache, care se arată iarăși din dreapta, apropiindu-se) Haida „Arta-Gloria"!
Corul „României": Tempo Bică!
Cotache (lui Soitaru): Ce zici, mon president, nu mai treci pe la tribuna ministrului?...Să-l întrebi de sănătate...Oricum!...
Soitaru: Dar acu trebuie să se lase cortina...
Vișinel: Ia să trec eu pe la el...(dispare, jucându-se cu cravașa)
Tudorache (reapărând la balustrada lojii): Haida, Burlacu! Haida, Verdeș! Haida, hai!
O voce: Hai, Ganea, hai!
Alta: Ai grijă, Ghiță, Ghiță!
Alta: Tempo Buburuz!
Alta: Corner!
Alta: Na-na-na-na-na-na-na-ptiii! Tâmpitu! (Lizica dispare iarăși în arenă)
O voce: Uite imbecilu! Trimite-l la plimbare, domnule!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Altă voce: La baie!
Alta: Trimite-l unde vrei!
Un cor: Tempo „România"!
Celălalt: Haida „Arta-Gloria"!
O voce: Tempo, Ghiță!
Alta: Hai, Tănase, hai!
Alta: Tempo, Mureșan!
Cotache (uitându-se la ceas): Și trece vremea, mon cher, trece vremea. Unu trebuie să mai băgăm, că înnebunesc.
Soiaru (superstițios): Lasă, domunle! Măcar să ne ținem noi unde suntem!...Cât mai e?
Cotache: Puțin mai e! Vreo șapte minute.
Soitaru (îngrijorat și fumând nervos): Destul mai e... și nu mai am țigări...
O voce: Corner! Corner!
Soitaru (ușor iritat, lui Cotache)**:** Tot se mai găsesc într-o capitală măgari să nu știe ce este un „corner"...
Cotache: Îi dă și el ca porcu...(Izbucnesc huiduieli) Uite al dracului, canalia, cum l-a lovit!
Burlacu (arătându-se în fața lojei cu basca pe cap și amenințând spre arenă): Nu te atinge spurcatule! (Huiduieli și fluierături în arenă)
O voce: Arbitru! Arbitru!
Alta: Huo arbitru!
Burlacu Ion: Boieri sunteți voi!
Altă voce: Huideo!
Alta: Pune-ți ochelari!
Alta: Huo, canalie!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu Ion: Așa vezi! Nu te da, Ionică!...(Huiduieli)
Altă voce: Acu te punem călare!
Burlacu Ion: Dă-i și tu! (se scarpină după ureche că nu poate să facă acolo între boieri decât atât. Alte huiduieli.)
Un cor: Tempo „România"!
Celălalt: Haida „Arta-Gloria"!
(Un timp se aude slab balonul, în vreme ce atenția spectatorilor crește)
Cotache: A-iai-iai-iai-iai-iai-iai-iai-iai!
Soitaru (cam odată cu Cotache): Ta-ta-ta-ta-dăi-dăi-dăi-dăi-ai-iai-iai-iai!
Cotache: Au-au-au-au-au-au-au-au!
Soitaru: Ptii!
(Ion Burlacu după ce s-a uitat speriat la membrii comitetului cum „fac" fiecare, se repede alarmat spre a dispare în dreapta; căci un urlet general se dezlănțuie după toate acestea pretutindeni, inclusiv în grupul din scenă, unde se sărută reciproc. În efuziune, toți trei umblă în neastâmpăr pe scenă, ca niște lei în cușcă, cam prin preajma locului de privire. Urletul, aclamațiile și svonul continuă.)
Cotache: A!A!A!A!
Soitaru: Brava, băieți!
Cotache: Așa vă vreau!
Soitaru: A noastră e cupa! Brava, băieți!
Cotache (cu simpatie pentru băieți): Fire-ați ai dracului să fiți!
Lizica (apare din arenă): V-a plăcut lovitura de maestru a căpitanului?
Cotache: Formidabil!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Lizica: Golul de la mine! E asigurată cupa!
Cotache: A noastră e cupa și fac mea culpa pentru neîncredere.
Soitaru: Face. Am fost nedrepți cu ei... Că munceau, săracii...
Cotache: Brava, băieți!
Soitaru: Uite cum curge apa de pe ei...
Cotache (aplecându-se peste balustrada lojei): Ia uită-te și ministru! Uite ministru! Se bate cu palmele peste genunchi... Hi-hi-hi!
Soitaru (radios): Da, da...
Lizica: Să mai poftească!
Soitaru: Eei, mon cher, o încleștare și un joc ca ăsta a se mai aștepta!
Lizica: Am fost formidabili!
Cotache: Dar portarul lor!?... L-ați văzut portarul lor?
Lizica: Grozav!
Cotache: Se trântise de-a lungul porții și se lungea, se tot lungea, să iasă dintr-însul. Formidabil!
Soitaru: Sublim a fost!
Cotache: Formidabil!
Lizica: Le-am dat să ție minte!
Cotache: Că doar atâtica a lipsit, ca să nu intre... Un vârf de cuțit...(Arată cu arătătorul dreptei „vârful de cuțit" la unghia de la arătătorul stângii și continuă să se uite îndelung la „vârful de cuțit", ca hipnotizat).
Soitaru: Ei, vârful ăla de cuțit!
Lizica: V-am spus că le mai dau un gol de la mine?

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Cotache: Ne-ai fost port-bonheur, madame Balaban. Să trăiești, să mai menești!

Tudorache (făcându-se vizibil în dreapta scenei și amenințând către adversarul invizibil): Să mai poftească! Ne găsesc!

(Nu se vor mai auzi de-acum stimulări, meciul fiind pe sfârșite și posibilitatea de a schimba situația exclusă. Balaban reapare în scenă)

Soitaru:Păcat însă că ni-l ia în armată ...

Balaban: Pe cine?

Soitaru: Pe căpitan... Și acolo pierde gust, pierde antrenament, pierde formă...

Balaban: Dar lasă-l s-o facă. Țara are nevoie și de el.

Soitaru: Vorbești prăpăstii, mon cher... Fără antrenament și fără acea ambianță care se cheamă pulsul arenei, se duce. Revine la elementul comun pe care-l vedea circulând pe stradă.

Cotache (cu competență și autoritate, fără să caute în ochii lui Soitaru): Când îl ia?

Soitaru: La toamnă.

Cotache: Mai e... și armată nu face... Ori face așa ceva, că nu vede cazarma...

Soitaru: Ar fi și păcat...

Cotache: Elementele de elită se scutesc ușor.

O voce: Trăiască „Arta"! (Lizica aplecată asupra balustradei răspunde grațios)

Altă voce: Trăiască „Arta" națională! (Lizica și Soitaru răspund cu capete zâmbitoare)

Soitaru (se uită zorit la ceasul lui Cotache): Cât mai e?

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Cotache: Puțin mai e... (Arătând două degete) La mine nici două minute. Ce zici? Ne mai dau două goluri?

Soitaru (râzând): Mai știi?... Se și vede damblagiala la „România"... Fiartă e și toată banda lor.

Cotache: De-acum chiar să se lase ai noștri moale!

Soitaru: Ce să se lase, mon cher?! Ia uită-te la Ganea: e aeroplan, e șarpe, e balenă!...Dar nu ne supărăm dacă le-om mai da un gol...

(Lizica se retrage; apoi reapare odată cu Ion Burlacu, căruia Tudorache îi arată și-i lămurește ceva din arenă. Atentă față de bătrân, Lizica participă)

Burlacu Ion: Dat dracului a fost încă din mă-sa...

(După aproximativ un sfert de minut de urmărire, de lovituri mai tari și mai slabe în balon, se aude semnalul din fluier al arbitrului pentru încetare.)

Soitaru: Gaata!

Cotache (cam odată): Gaata! (Destindere la toți)

(În același timp izbucnesc și cresc urale, aclamații, aplauze pentru „Arta-Gloria". Cei trei membri din comitet își dau mâna, felicitându-se. Uralele cresc. Lizica și-a apucat mâinile proprii și se felicită singură. Pentru câteva clipe uralele încetează și toți ochii se văd îndreptați asupra unei scene nevăzute, apropiați de balustradă.)

O voce: Trăiască domnu Ministru! (Urale, apoi tăcere adâncă. Actul de predare a cupei se produce undeva în apropiere)

Cotache: Să vedem dacă-l sărută...

Soitaru: Mai încape vorbă?!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

(Atenție mare și tăcere în emoție crescândă pe toate fețele, inclusiv pe a lui Burlacu-senior, ceea ce înseamnă că-l sărută. Urale: l-a sărutat. Mine mulțumite în grupul comitetului)

Burlacu Ion: Și mai zicea că la Scorțeni a fost minciună.

(Încep claxoane de automobile și vor continua. Ministrul întovărășit mereu de urale și alamații, ajunge în dreptul lojei comitetului, ținând brațul pe umărul lui Ionică Burlacu, iar acesta poartă într-o mână cupa Domeniilor. Îndată urmează Vișinel cu cravașa, important. Apar îndată reporterii Voivodeanu, Dragoman și Cobilă cu niște sacouri de sportivi, de o lărgime excesivă la umeri și purtând băști. În stânga, aproape de intrarea lojei, adică a scenei, e Tudorache; mai înăuntru e Lizica sorbind din ochi pe Ionică Burlacu și mai retras, spre fund, e Burlacu-senior. Când Ministrul trece cu căpitanul echipei prin dreptul lui Burlacu-tatăl, acesta se înclină ușor ca înaintea cădelniței, cu respectul și timiditatea instinctivă pentru cortegiul de „boieri"... Burlacu Ionică va evolua grav, își va mai freca pulpele goale, retras de o parte, va schimba discrete priviri cu Lizica.)

Vișinel (la adresa învinșilor, dar caracterizând situația): Asta-i!

Cotache (lui Soitaru, după ce toți din comitet s-au descoperit): Ci ieși odată, domnule, de ne prezintă!

Ministrul (văzându-l pe președintele Soitaru și vorbind de obicei fără a privi în ochi) A! Domnul Președinte! Vrednicule domn Soitaru! Iată că te întâlnesc... cum să spui?...

Vișinel: Asta-i!

Ministrul: ....și pe această arenă a educației fizice...

Soitaru: Tot o artă, Excelență.

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Ministrul: Și ce artă!

Soitaru: Mare cinste ați făcut, Excelență, stadionului nostru și...acestor actori ai viitorului, asistând la strălucitul meci, în care „Arta-Gloria" a dobândit biruință.

Vișinel (dă din cap aprobativ către Ionică Burlacu, pentru ministru și, cu admirație, pentru alocuțiunea directorului său, Soitaru)

Burlacu Ionică (răspunzând lui Vișinel): Just!

Ministrul: Am fost întotdeauna atras de marile elanuri populare și m-am onorat să fiu purtat de ele.

Soitaru: Că acestea nu numai te duc, Excelență... Te frământă și te fierb...(Arată spre arenă) Ați văzut.

Vișinel: Asta-i!

Burlacu Ionică (către Vișinel, aprobând pe Soitaru): Absolut just!

Soitaru: În numele comitetului... (Vișinel se îndreaptă de șira spinării) să-mi dați voie să vă mulțumesc, Excelență, pentru onoarea neobișnuită... Și acum să vă prezint...

(Pe când Soitaru face gestul, ministrul, care se găsește în apropierea lui Tudorache, i-a și întins acestuia mâna și o ține întinsă fără să-l privească)

Ministru: Foarte încântat...

Soitaru (alarmat, în vreme ce Tudorache caută șovăitor, dar avid, la mâna ministerială și chiar încearcă mișcarea de a apuca și iar își trage mâna): Dumnealui, Excelență, esteee...

Balaban (intervine fierbând în încurcătură și mânie): Dumnealui e... dumnealui nu e chiar membru în comitet, dar...e

www.cimec.ro / www.mncr.ro

membru... membru de frunte în clubul „Arta-Gloria"...(Aruncă lui Tudorache o privire ucigătoare)

Ministrul: Daaa,daa,daa...

Balaban (în aceeași mânie reținută): În sfârșit, un mare amator, un pasionat.

Ministrul: Și nu-i destul? Asta-i totul!

Vișinel (privind și Burlacu Ionică): Asta-i!

Burlacu Ionică: Absolut!

Tudorache (apucând, în sfârșit, mâna ministrului și aplecându-se): Să trăiți, cucoane, să trăiți...

Balaban (în fața inevitabilului): Domnul Tudor Șoiculescu...

Ministrul: Daa, daa, l-am zărit... l-am auzit în timpul meciului.

Balaban (aparte lui Tudorache, care în loc să dispară, înaintează totuși spre avant-scenă): Nu permit!

Ministrul (lui Soitaru): Te felicit.

Tudorache (fără să fie înțeles, arată portretul ministrului, pe care urmează să-l ridice) Ministru! Ministru!

Balaban: Tu cu miniștri?! Afară!

Soitaru : Suntem foarte măguliți, Excelență...

Ministru: Daa, daa, daa...

Vișinel (lui Dragoman): Mai bună ziaristica decât slujba, hai?

Dragoman: Mi se pare...

Vișinel: Te cred, te cred... și...lucru mai fin...(ilustrează printr-un joc de degete, ca și cum ar cerceta o sfoară)

Dragoman: Te cred...

(Vișinel îl mai bate odată pe umăr și se apropie iar de ministru)

Soitaru: Pe domnul Cezar Balaban, membru în comitetul nostru îl știți...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Vișinel: Dacă vă e colaborator în Minister!
Ministrul (apucând mîna lui Balaban): Daa, daa, daa...
Soitaru: Dumnealui a făcut începutul „Gloriei"
Cotache: Veteran în afacere...
Vișinel (completând pe Soitaru): ...pe care am fuzionat-o apoi cu „Arta"...
Soitaru: Și o ducem tot mai departe.
Ministrul: daa, daa, „Arta-Gloria"...Țineți-vă, domnilor! Vorba aia: „Mens sana"...
Soitaru: Facem ce putem, domnule Ministru... Domnu căpitan Cotache...
Ministrul: Aaa!...Îmi pare binee! Dumneata ca militar... Suflet și competență! (Se întoarce împrejur căutând și la gazetarii care au ocazia să ia notă) E nevoie de suflet, domnilor! (Joc la jurnaliști)
Vișinel: Asta-i!
Burlacu Ionică: Absolut!
Ministrul (strângând mâna căpitanului): Cât mai mult suflet! (Ajuns în fața Lizicăi) Domnișoara?...De bună seamă de la „Arta"...
Soitaru: Da, Excelență...(Ministrul sărută grațios mâna Lizicăi)
Vișinel: Venită cu noi de la "Arta".
Soitaru: Azi doamna Balaban...
Ministrul: Eeei! De ce nu spui, domnule?
Balaban: Suntem luați de curând, Excelență...
Soitaru: Fosta noastră secretară generală...
Cotache: Acum în retragere, măritată, deh!
Ministrul: Și de ce măritișul ar fi retragere?

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Cotache: Da, e și azi destul de activă.
Lizica: Activez, Excelență, de vreo cinci ani.
Ministrul (cu ochii la Burlacu Ion): Daa, daa, daa... Trebuie să se dedice odată și femeia sportului...
Cotache: Se dedică...
Vișinel: Adică mens sana și la femei... Slavă Domnului au și ele nevoie!
Lizica: Mă dedic, Excelență, cât pot...
Ministrul: ...Se înțelege acelora dintre sporturi care sunt potrivite pentru ea.
Vișinel: Asta-i!
Burlacu Ionică: Just!...Absolut just!
Ministrul (Obsedat mereu de prezența țăranului, se decide, în sfârșit, și arată discret spre Burlacu Ion): Mă rog, cine e dumnealui?...(Văzând că nu se înțelege) Le paysan, le paysan!...
Soitaru: E tatăl căpitanului, Excelență...(Vișinel face, cu un singur deget și cu superioritate, semn lui Burlacu Ion să se apropie, dar nu e văzut)
Ministrul: Aaa, da, da, da, da, da,... (către căpitanul Cotache) L-ai adus să-l familiarizezi, înțeleg... Foarte bine!
Cotache (vizibil jenat de o asemenea ascendență): Nu, domnule Ministru, e tatăl căpitanului echipei...
Ministru (precipitat): Aaaaaa! Da, da, da, da, da-na-na-na-na-na! L-am văzut!...Foarte activ, foarte agitat în timpul meciului...(Îl examinează de departe, ca pe un tablou la o expoziție) He-he-he! Pare un tip voluntar.
Soitaru: Aceeași impresie, Excelență...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Vișinel: Exact aceeași...
Ministrul: Cum se trădează, domnule, descendența!
Cotache: Vorba aia, Excelență, ce se naște din pisică...
Ministrul: ...șoareci mănâncă! (Apoi cam pe gânduri cu ochii pierduți) Daa, daa, daa, daa, daa... Trebuie numai formați, domnilor. Căci în fiecare se găsește sămânța sportului, sub formă de energie latentă, ca să zic așa...
Soitaru: Ba ne-am și zis, Excelență, că nu mai devenim cât e lumea o țară sportivă, dacă țăranul, care e talpa, e ținut departe... „Mens sana" la toți, ne-am zis, vorba Excelenței voastre. Fiindcă noi tot țară de țărani am rămas.
Ministrul (continuând să examineze pe Burlacu Ion): Țară agricolă...
Soitaru: Just!
Burlacu Ionică: Absolut just! Absolut agricolă!
(Ministrul continuă să examineze pe Burlacu Ion, de la distanță, în compania lui Soitaru, a Lizicăi, a lui Cotache și Vișinel)
Soitaru (apropiindu-se de ziariști): Vreți poate să vorbiți cu domnul Ministru... Ceva impresii?...
Voivodeanu: Nu....V-am ruga să ne prezentați căpitanului...
Soitaru (obijduit): Puteți vorbi cu mine... Sunt doar președintele...
Voivodeanu (cu jenă, rugător): Dacă nu vă supărați...
Soitaru (după oarecare șovăire, adresându-se lui Cotache): Domnule căpitan...
Voivodeanu: Nu, nu, nu... (arată cu capul spre Burlacu Ionică)
Soitaru (ușurat): Aa!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

(În acest moment, Burlacu Ionică răspunde cu un zâmbet privirilor insistente ale Lizicăi)

Balaban (aparte, în furie reținută): Ah, că-i ministru de față!

Soitaru (apropiindu-se de Burlacu Ionică): Ionică, domnii ziariști voiesc un interviu.

Voivodeanu: Și dacă se poate și cu portarul ...

Burlacu Ionică (grav): Parcă ieri am mai stat de vorbă cu câțiva...

Voivodeanu: Noi n-am avut onoarea...

Burlacu Ionică: Se vede că erau alții...

Soitaru (ieșit la balustradă): Domnule Verdeș!

Voivodeanu (prezentându-se): Voivodeanu de la „Aurora".

Ministrul (cu admirație, examinând mai departe pe Burlacu Ion): Se formează azi o generație! (Vișinel aprobă din cap, jucându-se cu cravașa)

Lizica: S-a format, Excelență.

Ministrul : Exact.

Burlacu Ionică (lui Voivodeanu): Citesc gazeta dumneavoastră care e din gazetele care se ocupă de noi...(se apropie Verdeș)

Voivodeanu: Foarte încântat... (apoi lui Verdeș, strângându-i mâna) Voivodeanu de la „Aurora".

Verdeș (prezentându-se): Portarul „Gloriei", Verdeș...

Ministrul: Un suflu nou și un ritm nou.

Cotache: Da, da.

Lizica: Da.

Vișinel: Asta-i!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Dragoman (prezentându-se căpitanului): Dragoman de la „Lumea".

Burlacu Ionică: Căpitanul Burlacu de la „Arta-Gloria"...

Dragoman: Îmi pare bine, căpitane... (dându-i mâna lui Verdeș) Noi ne cunoaștem.

Burlacu Ionică: Citesc și gazeta dumneavoastră, care foarte mult se ocupă și ea de noi.

Cobilă (prezentându-se lui Verdeș): Cobilă, de la „Fotbalul român"...

Verdeș: Verdeș.

Ministrul: Daa, daa, daa... Vă felicit... (continuă joc mut cu tendința de a se apropia de Burlacu Ion, acompaniat mai de aproape de Vișinel)

Burlacu Ionică(cu piciorul pus pe un scaun și frecându-și pulpa)**:** Azi am muncit enorm...

Voivodeanu (însoțit de Dragoman, luând carnetul și stiloul): Nouă ne-o spui?! A fost efort nu glumă... Ești bun să ne spui care au fost cele mai puternice emoții în scurta dar strălucita dumitale carieră sportivă? (văzând că, pe gânduri, continuă să-și frece pulpa) Poate succesul de azi?...

Burlacu Ionică: Hm! De la o vreme nu te mai impresionează... Cred, mai curând, că primul succes împotriva „Universității"...(freacă pulpa)

Voivodeanu: A, da!

Burlacu Ionică: ...și poate, încă mai mult, când am învins „Presa"...

Dragoman și Voivodeanu (odată): Echipa ziariștilor?...

Burlacu Ionică (tot fredonând): Absolut!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Voivodeanu: Foarte interesant!
Dragoman: Foarte interesant!
Ministrul: Daa, daa...
Vișinel: Daaa... (Ziariștii scriu cu înfrigurare)
Cobilă (lui Verdeș): Ați putea să-mi spuneți ce reflexii vă trezesc succesele din fotbal și cu deosebire acest mare succes al Cupei Domeniilor?
Verdeș (Arătând teatral spre arenă): Ați văzut și ați auzit.
Cobilă (scriind înfrigurat): A fost formidabil!
Verdeș (pe când Cobilă scrie mereu): În sfârșit, ce mai alabala!
Burlacu Ionică: Fiindcă, știu eu?...poate că resursele mele erau atunci modeste...Dar parcă cel mai greu mi-a fost să înfrâng rezistența „Presei"!...
Dragoman: Foarte interesant!
Burlacu Ionică: Căci aveați atunci dumenavoastră o echipă bună...
Voivodeanu (gata să scrie): Interesant pentru istoric...
Dragoman: Luase în adevăr „Presa" un avânt!... Și apoi... (Gest de dezgust. Voivodeanu face semn să-i lase să consemneze prețioasele declarații)
Ministrul (dând, în sfârșit, mâna cu Burlacu Ion): Să-ți trăiască băiatul, moșule!
Burlacu (luptând, în timpul răspunsului, să-și ia basca, din care apucă mai întâi în aer, ca din pălărie, apoi din fund, fără s-o poată scoate, în vreme ce Vișinel îl privește important și ocrotitor și participă cu aprobări și joc de fizionomie, ca și ceilalți) Apoi... ne luptăm, cucoane, să arătăm și noi la boieri ce știm...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Ministrul (arătând basca): Dar las-o, moșule, că asta nu-i căciulă ... (apoi mai mult pentru ceilalți, care confirmă prin gesturi și fizionomie) ăsta-i simbol...

Vișinel: Ăsta-i cuvântul, moșule, ...ăsta-i! (văzând că tot se mai luptă s-o scoată) Las-o că-i simbol!

Burlacu Ion (care a reușit să scoată basca din cap, se uită atent să vadă și el ce-i aia „simbol") Apoi eu nu știu ce-i, cucoane, ... Că băiatu mi-a dat-o, s-o port între boieri ... (la îndemnul stăruitor al Ministrului, a pus-o la loc)

Ministrul: A-propos, din ce sat ești?

Burlacu Ion: Apoi... din Buciumeni, cucoane, să trăiți...

Ministrul: Brava! Sat vecin trebuie să fie!...De pe vremea lui Mircea cel Bătrân?

Burlacu Ion: Apoi chiar de ăsta n-am auzit pomenindu-se, dar... Mircea mai sunt și azi câțiva buciumeni, mai mult tineri.

Ministrul (în colaborarea mimată a lui Vișinel): Dar... acolo în Buciumeni mai sunt -îîîî... oameni așa inimoși ca dumneata?

Burlacu Ion: Apoi, sunt, Măria Ta. Toți sunt cam ca mine.

Ministrul (plăcut surprins și căutând satisfăcut la ceilalți): Brava! În sfârșit, iată și talpa țării! (Burlacu Ion face o mină mereu neînțelegătoare) De la țăran la actor!

Soitaru (corectând lingușitor): De la țăran la Ministru, Excelență...

Cotache: Tocmai!

Ministrul: Mmmda...

Vișinel: Asta-i!

Ministrul : Nu vă lăsați! Nu vă lăsați!

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu Ion: Apoi... nu ne-am lăsa, cucoane... C-am vrea noi s-o dăm și mai bine...

Ministrul (întrerupându-l prompt, cu înțeles către ceilalți că i se adevărește impresia asupra lui Burlacu Ion): Ai văzut, domnule? Iată unde am ajuns!

Voivodeanu (terminând și rostind ultimele cuvinte scrise) Așa... „U-ni-ver-si-ta-tea" și „Presa"...

Ministrul (către cercul său): Daa, daa, daa...

Voivodeanu: Despre asta un articol special...

Ministrul (strângând mâna lui Burlacu Ion): Să-ți trăiască băiatul și să trăiești, moșule....

Burlacu Ion (pe când ministrul se îndepărtează): Apoi să trăim cu toții, cucoane... Și domnu Director... domnul gheneral de la Minister... Că dumnealui l-a ajutat să se puie la Stat... Când am venit cu iapa...

Lizica: Are unsprezece copii...

Ministrul (îndepărtându-se): Daa, daa... (Burlacu Ion caută spre ministru)

Cobilă (lui Verdeș): Vi se-ntâmplă să vă întoarceți vreodată cu gândul la anii de teatru?

Verdeș: Ee! Cam de demult poveste! Erau și acolo satisfacții, nu zic... Cu toate că publicul era capricios și zgârcit cu noi... și cam trăgeam pe dracu de coadă...

Cobilă (scriind înfrigurat): „publicul capricios, zgârcit" ... „pe dracul de coadă".

Voivodeanu: De bună seamă... din copilărie... cum să spui?... Nu aveai, așa... în sfârșit, niște porniri?...

Burlacu Ionică: Ba aveam...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Dragoman: Predispoziții...
Voivodeanu: Exact!
Burlacu Ionică: Absolut! Exact!... La Scorțeni mă țineam mai mult în poiană... (ziariștii scriu)... Căci arena acolo e o poiană...
Ministrul: Daa, daa, daa... (se apropie de portretul fostului ministru Alexandrescu-Cerbu, în fața căruia Vișinel a rămas admirativ)
Voivodeanu: Dar mai înainte?
Burlacu Ionică: Eram foarte neastâmpărat și arțăgos...
Dragoman (scriind înfrigurat, ca și Voivodeanu): Aha! „neastâmpărat și arțăgos"...
Voivodeanu: ....și arțăgos...
Burlacu Ionică: Din nimic mă încăieram cu cine se nimerea...
(Dragoman îi face semn să se oprească, spre a putea nota.)
Voivodeanu: Manifestarea atavică a boxului! (lui Dragoman) Scrie, domnule!
Balaban (surprinzând zâmbete de cochetărie la Lizica pentru Burlacu): Ah, mizerabila!
Voivodeanu (lui Dragoman, văzând pe Burlacu Ion liber și retras în față-stânga): Ascultă, dragă, nu vrei să iei tu ceva de la domnu Burlacu tatăl?...(arată cu capul spre bătrân și continuă să scrie înfrigurat) ...și apoi facem împreună... (gest din mână, ca și cum ar amesteca ceva)
Dragoman: Minunat! (fără șovăire, pornește spre Burlacu Ion)
Ministrul (care nu se oprise la portret, către anturaj, privind pe Burlacu Ion iarăși de la distanță): Daa, daa... după aliură nu pare deloc strein preocupărilor pentru sport... (joc la cei din anturaj)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Dragoman: Eu, moșule, viu de la „Lumea".
Burlacu Ion (bănuitor, privind spre Dragoman pe care pare a-l recunoaște, și făcând semn din cap spre arenă): De la ăia?
Dragoman (care n-a observat semnul): Da...
Burlacu (cu ușoară amărăciune): Lumea asta a dumneavostră am cunoscut-o și eu... (îl examinează cu o ușoară bănuială că e cel care l-a fugărit prin minister)
Burlacu Ionică: Aruncam cu ce puteam după câni, după găini...
Voivodeanu (ridicând mâna să-l oprească, pentru ca să poată scrie totul): Halt!
Dragoman: Sunt foarte bucuros, moșule....
Burlacu Ion: Apoi eu chiar bucuros n-am fost, cucoane...
Ministrul (examinând mereu pe Burlacu Ion): Daa, daa, daa...
Lizica: Daa...
Dragoman: Dar de ce, moșule?
Burlacu Ion: Apoi să-mi strige așa vorbe? Mie, om bătrân?!
Dragoman: ... dar, moșule!
Burlacu Ion: Boieri sunt ăia?!
Dragoman: Dar eu sunt de la gazeta „Lumea"!...O gazetă care ține la țăran și la țară...
Burlacu Ion (apropiindu-se îmblânzit): Bine, cucoane, bine... Că noi ăștia de la țară, cunoaștem și noi ce-i omenia.
Voivodeanu: Foarte important!
(Dragoman mai răsucește stiloul, ca să circule bine cerneala, în vreme ce Burlacu Ion îl examinează iar ori se zgâiește la operație.)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu Ionică: Iar dacă dam peste o piatră, ori o aruncam în ce nimeream, ori o mânam cu piciorul...

Voivodeanu: Aha! aha (scriind) Și încă nu era fotbalul! Scrie, domnule!

Burlacu Ionică: Absolut!

Voivodeanu: În tot cazul nu luase avântul de azi.

Burlacu Ion: Eu cel puțin habar n-aveam...

Voivodeanu (scriind și rostind): „ O ar-ti-cu-la-re in-stinct-ti-vă a u-nor miș-cări pre-des-ti-na-te"...

Verdeș: E adevărat, trăgeam pe dracu de coadă...

Cobilă (scriind): Formidabil a fost!

Ministrul: Daa, daa, daa... (continuă conversația mută privind mereu spre Burlacu Ion)

Dragoman: Dar ia lămurește-mă și pe mine, moșule, cum ați ajuns aici?

Burlacu Ion: D-apoi.... cu picioru.

Ministrul: Daa, daa...

Burlacu Ion: Șaptezeci de kilometre de la Buciumeni până aici!

Ministrul: Auzi! Șaptezeci de kilometri!...

Dragoman: Vream să te întreb altfel... dar m-ai adus unde țineam. Căci pilda e totul... Șaptezeci de kilometri nu-i glumă... (scrie rostind) „Umblă mai mult pe jos"... (în vreme ce scrie mai departe, Burlacu Ion e din nou ros de bănuiala că-l cunoaște pe Dragoman și-l examinează, scărpinându-se intrigat după ureche)

Ministrul (examinând): Face impresia să fie dintr-un sat de oameni voluntari, războtători...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Vișinel: Daa...

Cotache: Exact.

Dragoman: Dar umbli și în căruță...

Burlacu Ion: Când aveam cai, umblam și călare, umblam și în căruță...

Dragoman: Dar... alergări... (Burlacu nu înțelege) ... întreceri cu cai făceați?

Burlacu Ion: Ba, făceam și cu căruțele! La nunți...

Dragoman (în entuziasm, scriind înfrigurat): Uite, nene, curse!

Burlacu Ion: Mai cu seamă după ce ne afumam puțin.

Ministrul (care trăgea cu urechea): Auzi, domnule! Auzi, domnule! Ce mai vreți?!

Burlacu Ion: Ori când ne întorceam călări de la păscut...(dar e alarmat de gândul unor impozite) Dar să nu mă scrii cu cai!

Dragoman: Scriu doar că ai avut... Așadar când aveai cai, umblai călare...

Burlacu Ion: Umblam și călare... Că dacă mi-am stricat iapa, mi-am stricat-o, fiindcă mi-am încălecat-o, ca omu...

Dragoman (mașinal, fără interes): Aha!...

Burlacu Ion (mai apăsat și iar bănuind că vorbește cu acela care-l fugărise prin birou): Când l-am cunoscut și pe boieru de la Ministru...(Minister) ... dar nu m-a ajutat...

Dragoman (mașinal scriind lucrurile mai interesante dinainte și fără interes pentru ceea ce spune Burlacu Ion în prezent): Da, da... Foarte bineee...

Ministrul (care a ascultat conversația se apropie): Am să mă interesez eu de afacerea asta, bătrânule...

Burlacu Ion: Cu iapa?

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Ministrul: Da, daa...

Burlacu Ion (cu tendința de a-l urma pe ministru pornit spre Balaban, dar apucat de Dragoman de suman): Mare bunătate, cucoane! Mare pomană ți-ai face!

Ministrul (pe când Burlacu urmărește și mimează): Domnule Balaban, e adevărat că țăranul acesta, care știe de curse mai înainte de a le fi cunoscut bucureștenii și practică întrecerea cu carele romane în satul lui, a venit la dumenavoastră cu o iapă pentru ajutor?...șaptezeci de kilometri!

Balaban: De mult, Excelență... De vreo cinci ani...

Ministrul: Și nu l-ai servit?... E momentul cel mai potrivit să-l distingem și pe tată...

Balaban: Cum, Excelență?... O decorație?

Ministrul: Ce să facă cu ea?... Dă-i un cinci mii de lei.

Balaban: De unde, Excelență?

Ministrul (după scurtă gândire): Dă-i de la capitolul pentru curse. Decorațiile merg pentru de alde noi... Gândește-te numai ce drum a făcut! (Burlacu Ion a urmărit și a mimat)

Balaban (în silă): Biine... (Ministrul se îndepărtează)

Burlacu Ion: Mare bunătate, Măriile voastre!... (apoi numai lui Balaban care a rămas mai aproape) ...mare bunătate, cucoane, maare bunătate! Că tot dumneata te-ai pus și la Scorțeni pentru băiat...

Balaban (tot cam în silă): Facem, moșule, facem ce putem...

Burlacu Ion: Tot dumneata te-ai pus și la Ministru de l-ai băgat în pâine. Și te-ai pus și aici, la lume, de m-am ales eu cu primu-ăsta și băiatul cu oala...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban (îndepărtându-se și fierbând): Bine c-a luat premiul pentru calul mort!

Burlacu Ion: Mare bunătate!

Dragoman: Dar, moșule, aș vrea să știu dacă gimnastică... de plidă gimnastică suedeză faceți la Buciumeni...

Burlacu Ion: Ce-i aia?

Dragoman: Așa!... (arată o figură de gimnastică, o aruncătură din brațe. Burlacu se ferește în lături)... fortificare...

Burlacu Ion: Apoi, cucoane, noi toată vara avem multă alergătură, toată ziua, ba la sapă, ba la coasă, ba la secere și iarna mai tăiem la pădure ... Și n-avem vreme pentru aia.

Dragoman (scriind): E bine să faceți și ceva gimnastică... (Rostește silabisind ceea ce scrie) „Muncile agricole pie-di-că pentru e-du-ca-ția fi-zi-că".

Ministrul (cu ochii la portretul lui Alexandrescu –Cerbu): Daa, daa, daa... Iată o fotografie plină de expresie!

Soitaru: Parcă-i viu!

Vișinel: Aștepți să intervie, să vorbească...

Dragoman: Dar băiatul dumitale, Ionel, căpitanul, nu-ți mai aduci aminte dacă în copilărie s-arăta așa...neastâmpărat, în sfârșit cam arțăgos și să-i placă săriturile?!

Burlacu Ion (în voie mare): Dar cum să nu s-arate! Că chiar nu mai biruia maică-sa cu el...

Dragoman: Aha! Aha!

Burlacu Ion: Parc-o auz: „Mai astâmpără-te, Ionică!...Astâmpără-te, Ionică!"...Sărea peste foc la Mucenici mai abitir ca toți... (Dragoman îl oprește cu mâna, ca să nu-i scape ceva și scrie înfrigurat)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Verdeș: De public nu mai vorbesc. Nu se compară! Aici te ia așa! (gest din amândouă mâinile) Zeci de scrisori primesc zilnic de la admiratoare.

Cobilă (scriind): Aha! Aha! Formidabil!

Voivodeanu: Ceva despre proiectele tale de viitor, căpitane...

Burlacu Ionică (după lungă gândire și frecare a pulpei): Apoi, noi, fotbaliștii, nu putem să ne avem proiectele noastre...

Soitaru (admirând portretul): Poate ne credeți superstițioși, Excelență, dar unde l-am dus, ne-a scos deasupra: la Atena ori la Istambul, la București ori la Urziceni.

Ministrul: Eee!

Voivodeanu: Sunt numai urechi, căpitane...

Burlacu Ionică: Noi suntem ca și ostașii...Fiindcă pontifii noștri, statul major, ne poartă fie într-o selecționată la Viena, la Bruxelles, la Paris, fie într-un meci divizionar la hotarele țării (Voivodeanu continuă să scrie)

Ministrul (apropiindu-se din nou de Balaban): Apropos, domnule Balaban, ce post ocupă Burlacu în Minister?

Balaban: Copist, clasa I, Excelență.

Ministrul: Hm! Puțin. Să-mi faci raport de avansare: subșef de birou.

Balaban: E abia de un an, domnule Ministru... Poate că e prea iute...

Ministrul: Și pe cine ai vrea să avansezi mai iute? Fă-mi raport (se îndepărtează)

Balaban (aparte): Ah, țopârlanu!

Voivodeanu: Mai acum un an un necunoscut în țara dumitale și azi un sol al ei!...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu Ionică: Totuși am și eu un vis și...mă antrenez pentru el...

Voivodeanu (scriind înfrigurat să nu-i scape) ... Iată o imagine! Și încă mai frumos trebuie să fie visul!...

Burlacu Ionică: E boxul...(Lizica cochetează discret cu căpitanul)

Voivodeanu: Aha-aha! (consemnează) Iată zestrea atavică despre care vorbeam confratelui!

Balaban (a observat-o pe Lizica cochetând): Ah, actrița!

(Ministrul cu ceilalți continuă să examineze portretul)

Burlacu Ionică: La iarnă chiar am de gând să rămân câteva luni în Apus, la Paris ...(Lizica îl soarbe din ochi)... care stă mai sus și cu boxul și cu alte alea ...(scriind înfrigurat, Voivodeanu i-a făcut semn cu mâna să se oprească, ca să se poată ține la pas)

(Tudorache se strecoară să ia portretul lui Alexandrescu–Cerbu)

Ministrul (pornind agale să iasă, urmat de Balaban și ceilalți): Daa, daa...

Vișinel și mulțimea nevăzută (pe care el o stimulează cu mâna pentru ministru, ca la întrunirile de partid, dar se aude slab): Ura!

Voce de afară: Trăiască domnu Ministru!...(Tudorache s-a alăturat cortegiului cu portretul ministerial)

Mulțimea (dirijată de Vișinel, care întinde brațul către ea, stimulând-o): Ura!

Ministrul (zâmbește fericit, mulțumește cu același salut din mână)

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Burlacu Ionică: În fotbal te pierzi, pe când la box e altceva: ai dat una directă, se știe că-i de la tine...

Voivodeanu: Mulțumesc, maestre.

Celălalt reporter: Mulțumiri.

(Burlacu Ionică, după ce strânge cu gravitate mâinile ziariștilor, mai strecoară un zâmbet Lizicăi, văzut de Balaban)

Dragoman (silabisind consemnarea replicii lui Burlacu): „A-stâm-pă-ră-te, Io-ni-că"...

(Burlacu Ionică iese în arenă)

Mulțimea (la apariția lui Burlacu Ionică, aclamând formidabil, dirijată de Vișinel): Urra! Urra! Urra!

Ministrul (cu mâna ridicată spre mulțime, ca să ție un discurs, ceea ce mai potolește ceva vacarmul): Domnilor!...E prea emoționant momentul... (zgomotul continuă). Câteva idei!... (Zgomotul mai oprește ceva, adică aclamațiile pentru Burlacu Ionică)

Vișinel (ajută pe ministru): Domnilor!...Atențiune, domnilor!...E domnu Ministru!

Ministrul (deoarece se pare că s-a mai potolit vacarmul): E prea emoționant momentul!... (Dar se resemnează și apucă pe Balaban de braț)... Uite, domnule, delir pentru căpitan... (Ridicând mâna spre mulțime) Formidabil!

Balaban (în mare silă trebuie să asocieze salutul)

Mulțimea: Urra!Urra!

Cobilă (sfârșește de scris și iese cu ziariștii): Formidabil!

Dragoman (repeta de scris propoziția): „A-stâm-pă-ră-te, Io-ni-că"...

www.cimec.ro / www.mncr.ro

Balaban (pierzându-și cumpătul, se autoflagelează strigând în furie fără opriri): Trăiască „Arta"! Trăiască Burlacu! Trăiască Vișinel!

Mulțimea (formidabil): Urra! Urra! Urra! (Vișinel radios agită cravașa)

Balaban (pentru sine, amar): Ah, aici e și Cupa mea!... Dar eu i-am format!s

În vreme ce Dragoman a ridicat degetul spre a formula întrebarea următoare lui Burlacu Ion, acesta, debordând de mulțumire, își apropie urechea săltându-se pe un picior și lăsându-se cu o voită eleganță „boierească", abia schițată stângaci, reporterii rămași de Burlacu Ionică scriu de zor despre cele auzite de la căpitan, ca și despre spectacolul oferit de mulțime, și ...

CORTINA CADE

www.cimec.ro / www.mncr.ro

POSTFAȚĂ

Publicarea comediei „Cupa Domeniilor" este încă unul dintre actele generoase de restituire a operei integrale a lui Romulus Cioflec. Dacă proza și memorialistica au ajuns aproape de final, dramaturgia autorului este încă un teren în parte necunoscut.

Personalitatea plurivalentă a lui Romulus Cioflec și-a găsit, în sfârșit, în anii din urmă, un evocator harnic și dăruit în persoana profesoarei dr. Luminița Cornea, sufletul multor evenimente organizate la Casa memorială „Romulus Cioflec" din Araci. Manifestările devenite tradiționale „sub nucul bătrân" au adunat, an de an, personalități ale vieții culturale, transformându-se într-o „rotondă literară", grație unor risipitori de suflet - colaboratori ai Muzeului Carpaților Răsăriteni în subordinea căruia funcționează muzeul memorial literar de la Araci.

„Cupa Domeniilor" ne înfățișează un dramaturg înzestrat, care are simțul replicii, viziunea spectacolului și al punerii în scenă. Parcurgând textul, am descoperit că societatea românească nu s-a transformat prea mult din 1943 (anul când este achiziționată piesa de Naționalul Clujean) până astăzi. Aceleași metehne, aceleași comportamente și atitudini ale oamenilor politici, cu pasiuni în lumea sportului, cu frivolități și

www.cimec.ro / www.mncr.ro

mentalități balcanice. Comicul de situație și de limbaj ilustrează o epocă, în care „caracterele" își dau arama pe față.

Dincolo de particularitatea subiectului, scriitorul, care reușește, peste timp, să-și afirme actualitatea, definește o conștiință artistică ce developează ceva din specificul național prezent în orice vreme.

Așadar putem spune, și nu greșim deloc, că Romulus Cioflec este contemporanul nostru.

Doru Munteanu

www.cimec.ro / www.mncr.ro

www.cimec.ro / www.mncr.ro

www.cimec.ro / www.mncr.ro

„Cupa Domeniilor" ne înfățișează un dramaturg înzestrat, care are simțul replicii, viziunea spectacolului și al punerii în scenă. Parcurgând textul, am descoperit că societatea românească nu s-a transformat prea mult din 1943 (anul când este achiziționată piesa de Naționalul Clujean) până astăzi. Aceleași metehne, aceleași comportamente și atitudini ale oamenilor politici, cu pasiuni în lumea sportului, cu frivolități și mentalități balcanice. Comicul de situație și de limbaj ilustrează o epocă, în care „caracterele" își dau arama pe față. Dincolo de particularitatea subiectului, scriitorul, care reușește, peste timp, să-și afirme actualitatea, definește o conștiință artistică ce dezvoltă ceva din specificul național prezent în orice vreme. Așadar putem spune, și nu greșim deloc, că Romulus Cioflec este contemporanul nostru.

Doru Munteanu

ISBN 978-606-92849-1-9

www.cimec.ro / www.mncr.ro